

MONOGRAFIA
POKONFERENCYJNA

SCIENCE, RESEARCH, DEVELOPMENT

STATE AND LAW. #2

London
27.02.2018

U.D.C. 330+339.138+658+657+336.71+339+ 340+347+342 +082

B.B.C. 94

Z 40

Zbiór artykułów naukowych recenzowanych.

(1) Z 40 Zbiór artykułów naukowych z Konferencji Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej (on-line) zorganizowanej dla pracowników naukowych uczelni, jednostek naukowo-badawczych oraz badawczych z państw obszaru byłego Związku Radzieckiego oraz byłej Jugosławii.

(27.02.2018) - Warszawa, 2018. - 64 str.

ISBN: 978-83-66030-10-7

Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour»

Adres wydawcy i redakcji: 00-728 Warszawa, ul. S. Kierbedzia, 4 lok.103

e-mail: info@conferenc.pl

Wszelkie prawa autorskie zastrzeżone. Powielanie i kopiowanie materiałów bez zgody autora jest zakazane. Wszelkie prawa do artykułów z konferencji należą do ich autorów.

W artykułach naukowych zachowano oryginalną pisownię.

Wszystkie artykuły naukowe są recenzowane przez dwóch członków Komitetu Naukowego.

Wszelkie prawa, w tym do rozpowszechniania i powielania materiałów opublikowanych w formie elektronicznej w monografii należą Sp. z o.o. «Diamond trading tour».

W przypadku cytowań obowiązkowe jest odniesienie się do monografii.

Nakład: 80 egz.

«Diamond trading tour» ©

Warszawa 2018

ISBN: 978-83-66030-10-7

Redaktor naukowy:

W. Okulicz-Kozaryn, dr. hab, MBA, Institute of Law, Administration and Economics of Pedagogical University of Cracow, Poland; The International Scientific Association of Economists and Jurists «Consilium», Switzerland.

KOMITET NAUKOWY:

W. Okulicz-Kozaryn (Przewodniczący), dr. hab, MBA, Institute of Law, Administration and Economics of Pedagogical University of Cracow, Poland; The International Scientific Association of Economists and Jurists «Consilium», Switzerland;

С. Беленцов, д.п.н., профессор, Юго-Западный государственный университет, Россия;

Z. Ćekerevac, Dr., full professor, «Union - Nikola Tesla» University Belgrade, Serbia;

Р. Латыпов, д.т.н., профессор, Московский государственный машиностроительный университет (МАМИ), Россия;

И. Лемешевский, д.э.н., профессор, Белорусский государственный университет, Беларусь;

Е. Чекунова, д.п.н., профессор, Южно-Российский институт-филиал Российской академии народного хозяйства и государственной службы, Россия.

KOMITET ORGANIZACYJNY:

A. Murza (Przewodniczący), MBA, Ukraina;

A. Горохов, к.т.н., доцент, Юго-Западный государственный университет, Россия;

A. Kasprzyk, Dr, PWSZ im. prof. S. Tarnowskiego w Tarnobrzegu, Polska;

A. Malovychko, dr, EU Business University, Berlin – London – Paris - Poznań, EU;

S. Seregina, independent trainer and consultant, Netherlands;

M. Stych, dr, Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie, Polska;

A. Tsimayeu, PhD, associate Professor, Belarusian State Agricultural Academy, Belarus.

Recenzenci:

L. Nechaeva, PhD, Instytut PNPU im. K.D. Ushinskogo, Ukraina;

M. Ордынская, профессор, Южный федеральный университет, Россия.

WSPÓŁORGANIZATORZY:

The East European Scientific Group (Azerbaijan, Belarus, Poland, Serbia, Ukraine),
Virtual Training Centre «Pedagog of the 21st Century»,
Global Management Journal.

**ПРОФИЛАКТИКА ОСЛОЖНЕНИЙ ПРИ ДЕНТАЛЬНОЙ
ИМПЛАНТАЦИИ С ИСПОЛЬЗОВАНИЕМ УЛЬТРАЗВУКА
И ИММУНОМОДУЛЯТОРАМ**

Олимов А. Б. 6

INFORMATION WARFARE ASPECTS

Tsukruk A.R. 8

МЕЖДУНАРОДНЫЕ ПЕРЕВОЗКИ

Новиков А.С., Бердегулова Л.А. 11

АКТУАЛЬНЫЕ ИЗМЕНЕНИЯ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА О НОТАРИАТЕ

Новиков А.С., Бердегулова Л.А. 14

**ЗАЩИТА ПРАВ ДЕТЕЙ ПРИ УСЫНОВЛЕНИИ (УДОЧЕРЕНИИ) В
РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ: ПРОБЛЕМА ТЕОРИИ И ПРАКТИКИ**

Ахметова А.Т., Рахимкулова Л.С., Маркова А.Ю. 17

**ОТВЕТСТВЕННОСТЬ ЗА СОВЕРШЕНИЕ НАЛОГОВЫХ
ПРАВОНАРУШЕНИЙ**

Исмагилова Э.Р. 20

ФИНАНСОВЫЙ КОНТРОЛЬ И СУДЕБНАЯ СИСТЕМА РОССИИ

Исмагилова Э.Р. 23

**ВЛИЯНИЕ ИНФОМАЦИИ О ПРЕСТУПЛЕНИЯХ НА ОБЩЕСТВЕННОЕ
МНЕНИЕ О КРИМИНОГЕННОЙ СИТУАЦИИ И УРОВНЕ
БЕЗОПАСНОСТИ В ОБЩЕСТВЕ (РЕЗУЛЬТАТ АВТОРСЬКОГО
ИССЛЕДОВАНИЯ)**

Юзикова Н.С. 26

**ПРЕДМЕТ ДОКАЗУВАННЯ У СПРАВАХ ПРО ЗМЕНШЕННЯ
ОБОВ'ЯЗКОВОЇ ЧАСТКИ У СПАДЩИНІ**

Таран О. С. 33

**ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ
ІНФОРМАЦІЇ В УКРАЇНІ**

Ярема О. Г. 37

**ІНФОРМАЦІЙНА БЕЗПЕКА ДЕРЖАВИ ЯК ПРІОРИТЕТНА
СКЛАДОВА НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ**

Ткачук Т.Ю. 39

GUN CONTROL

Nimko D..... 44

**МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК СУБ'ЄКТИ ФІНАНСОВИХ
ВІДНОСИН УКРАЇНИ**

Демченко Ю. О., Капустяк І.О., Устинова І. П. 46

**ПРИМЕНЕНИЕ ОСТЕОПЛАСТИЧЕСКИХ МАТЕРИАЛОВ И КОСТЬ
ОБРАЗУЮЩИХ ФАКТОРОВ ДЛЯ РЕГЕНЕРАЦИИ КОСТНОЙ ТКАНИ**

Патхиддинов А.О 54

**СРАВНИТЕЛЬНЫЙ АНАЛИЗ АНАМНЕЗА БОЛЬНЫХ РАКОМ
ЯИЧНИКОВ**

Мухтаржанова Х.Н., Якуббекова С.С., Мамарасулова Д.З., Комилова Д., Саидниёзова Н..... 59

ПРОФИЛАКТИКА ОСЛОЖНЕНИЙ ПРИ ДЕНТАЛЬНОЙ ИМПЛАНТАЦИИ С ИСПОЛЬЗОВАНИЕМ УЛЬТРАЗВУКА И ИММУНОМОДУЛЯТОРАМ

Олимов Азимжон Бахромовича

студента магистратуры 1-курса

по специальности «Хирургическая стоматология» ТГСИ

Актуальность темы: Дентальная имплантация на сегодняшний день является одной из самых перспективных направлений в реабилитации стоматологических больных. Несмотря на достигнутые успехи, дентальная имплантация, как и другие хирургические методы лечения сопровождаются различного рода осложнениями. Наиболее часто наблюдаются осложнения воспалительного характера. Научное исследование в рамках предусматривает предотвращение воспалительных осложнений или существенное сокращение сроков купирования патологического процесса в случае уже развившегося осложнения при дентальной имплантации.

Для этой цели в последние годы широко применяются методы физиотерапии, направленные на усиление регенерационных и репаративных процессов, способствующих укреплению имплантатов, особенно в ранний после операционный период. Предполагается сокращение сроков репаративно-регенеративных процессов путем использования низкочастотного ультразвука в сочетании с иммуномодулятором, что будет способствовать повышению эффективности проводимых лечебно-профилактических мероприятий.

Цель исследования: Разработать комплексный метод с целью ускорения репаративно-регенеративных процессов и профилактики воспалительных осложнений при дентальной имплантации.

Задачи исследования:

1. Выявить характер микрофлоры полости рта, изучить показатели местной резистентности у пациентов для профилактики воспалительных осложнений при дентальной имплантации.

2. Изучить эффективность Циклоферона при коррекции иммунологических показателей у пациентов с дентальной имплантацией.

3. Разработать оптимальный режим комплексного использования низкочастотного ультразвука в сочетании с иммуномодулятором циклоферонам с целью ускорения репаративно-регенеративных процессов и профилактики воспалительных осложнений при дентальной имплантации.

Материалы и методы исследования:

1. Клиническое обследование пациентов.

2. Рентгенологические исследования.

3. Микробиологические методы исследования.

4. Иммунологические методы исследования.

5. Статистические методы обработки результатов исследования.

Результаты исследования: Впервые изучены особенности иммунного статуса в корреляционной взаимосвязи с микрофлорой полости рта у пациентов, подготовленных для внутрикостной дентальной имплантации в динамике, а также в случае развития послеоперационных периимплантитов. Благодаря разработанной методике могут быть предотвращены воспалительные осложнения или существенно сокращены сроки купирования патологического процесса в случае уже развившегося осложнения в тканях пародонта при внутрикостной дентальной имплантации. Кроме того, значительно могут быть ускорены и сокращены сроки репаративно-регенеративных процессов путем использования ультразвуковой аппаратуры в сочетании с иммуномодулятором циклофероном, что будет способствовать повышению эффективности проводимых лечебно-профилактических мероприятий.

Осуществлена коррекция ряда показателей иммунной системы организма с улучшением процессов элиминации патогенной микрофлоры из зоны имплантированных структур, что в целом способствовало улучшению эффективности профилактики и лечения постоперационных периимплантитов. Сравнительный анализ эффективности предлагаемого метода выявил выраженный местный противовоспалительный эффект, что обосновывает его использование для профилактики и лечения периимплантитов 1 и 2 класса и позволяет рекомендовать для внедре-

ния в практику здравоохранения в качестве метода выбора при проведении операций по стоматологической имплантации. Разработанный комбинированный метод способствует улучшению процессов репаративной регенерации мягких тканей и остеointegrации при периимплантитах.

Список литературы

1. Базикян Э.А. «Принципы прогнозирования и профилактики осложнений при дентальной имплантации (клинико-лабораторные исследования). Дисс.. д.м.н., 2001, – С. 5-31.
2. Безверхое Ю.Н. Новый немедикаментозный метод борьбы с воспалительными осложнениями в дентальной имплантологии // В кн. Новые технологии в физиотерапии. Москва. – 2002. – С. 49-51.
3. Дрожжина В.А. с соавт. – Биологически активные вещества в профилактике и лечении стоматологических заболеваний // Клин. Стоматология, 2003, № 1, с.51-54.
4. Корчажкина И.Б. Методы физиотерапии в дентальной имплантологии. // Дисс. докт. мед. наук. – Москва. -2002. – 236 с.
5. Бобров А.П., Ткаченко Т.Б., Ткаченко С.Б. и др. Возможность использования высокочастотной ультразвуковой аппаратуры для исследования слизистой оболочки полости рта // Ин-т стоматол. 2008. – № 2, Т. 39. – С. 78-79.
6. Болотанова М.К., Орлов А.А., Потемкин А.В. и др. Коррекция аутоиммунных состояний с целью устранения патологических звеньев, препятствующих физиологическому остеогенезу // Стоматология. 2010. – № 1. – С. 30-32.
7. Дурново Е.А. Диагностика и лечение больных с воспалительными заболеваниями челюстно-лицевой области с учетом состояния неспецифической и иммунологической резистентности организма: автореф. дис.. д-ра мед. наук. М., 2003. – 47 с.

INFORMATION WARFARE ASPECTS

Tsukruk A.R.

Fourth year student National Aviation University

Keywords: countries, war, warfare, information, opponent, definition

The term “information warfare” has been coined and used for a number of years recently, intended to represent whatever warfare is becoming in the information-centric 21st century. Still many people use this term without really knowing what it means.

The author Martin Libicki articulates his position and states that “coming to grips with information warfare...is like the effort of the blind men to discover the nature of the elephant: the one who touched its leg called it a tree, another who touched its tail called it a rope, and so on. Manifestations of information warfare are similarly perceived...Taken together all the respectably held definitions of the elephant suggest that there is little that is not information warfare” [2].

Researchers state that there are seven defining features of information warfare:

- low entry cost: unlike traditional weapon technologies, development of information-based techniques does not require sizable financial resources or state sponsorship. Information systems expertise and access to important networks may be the only prerequisites;
- blurred traditional boundaries: traditional distinctions are public versus private interests, warlike versus criminal be-

havior and geographic boundaries, such as those between nations as historically defined, are complicated by the growing interaction within the information infrastructure;

- expanded role for perception management: new information-based techniques may substantially increase the power of deception and of image-manipulation activities, dramatically complicating government efforts to build political support for security-related initiatives;
- a new strategic intelligence challenge: poorly understood strategic IW vulnerabilities and targets diminish the effectiveness of classical intelligence collection and analysis methods. A new field of analysis focused on strategic IW may have to be developed;
- formidable tactical warning and attack assessment problems: there is currently no adequate tactical warning system for distinguishing between strategic IW attacks and other kinds of cyberspace activities, including espionage or accidents.
- difficulty of building and sustaining coalitions: reliance on coalitions is likely to increase the vulnerabilities of the security postures of all the partners to strategic IW attacks, giving opponents a disproportionate strategic advantage.

- vulnerability of the U.S. homeland: information-based techniques render geographical distance irrelevant; targets in the continental United States are just as vulnerable as in-theater targets. Given the increased reliance of the U.S. economy and society on a high-performance networked information infrastructure, a new set of lucrative strategic targets presents itself to potential IW-armed opponents[3].

One more common definition of this term is “information warfare is any action to deny, exploit, corrupt, or destroy the enemy’s information and its functions; protecting ourselves against those actions; and exploiting our own military information functions”.[4]

Recalling the definition, information warfare consists of activities that deny, exploit, corrupt, destroy, or protect information. Traditional means of conducting information warfare include psychological operations, electronic warfare, military deception, physical attack, and various security measures.

- Psychological operations use information to affect the enemy’s reasoning.
- Electronic warfare denies accurate information to the enemy.
- Military deception misleads the enemy about capabilities or intentions.
- Physical attacks range from conventional bombs to electromagnetic pulse weapons.
- Security measures seek to keep the adversary from learning about our military capabilities and intentions [4].
- Talking about influencing the adversary’s information functions, there are two ways of it: indirectly and directly.

Indirect information warfare affects information by creating phenomena, which the adversary will perceive, interpret, and act upon. Military deception, physical attack, and OPSEC traditionally achieve their targets indirectly.

Direct information warfare affects information through altering its components without relying on the adversary’s powers of perception or interpretation. Information attack acts directly upon the adversary’s information. Direct information warfare, the point of information attack, acts on the adversary’s information without relying on the adversary’s collection, analysis, or decision functions.

Indirect information warfare could construct fake barracks and caserns, make mock-ups of military equipment, built military hospitals, construct fake runways and parking areas for aircrafts to imitate huge military forces. So, country A will see all these forces “by their own eyes”.

Direct information warfare can be just to lie about amount of forces A has. But the means to that result, never mind the resources, time, and uncertainty, are dramatically different.

To recap, information warfare is no less complex than traditional warfare. It involves many different strategies, techniques, weapons, and defenses. This kind of war has its advantages and disadvantages, as we have seen: low entry cost, blurred traditional boundaries, expanded role for perception management, a new strategic intelligence challenge, formidable tactical warning and attack assessment problems, difficulty of building and sustaining coalitions.

References:

1. Burns M. Information Warfare: What and How? 1999
2. Martin C. Libicki, What is Information Warfare? – (electronic journal),– Available at: www.dtic.mil/get-tr-doc/pdf?AD=ADA367662 (accessed 25.02.2018.)
3. Information Warfare – (electronic journal)– Available at: <http://www.iwar.org.uk/iwar/resources/wikipedia/information-warfare.htm> (accessed 25.02.2018)
4. Roger C. Molander, Andrew S. Riddile, Peter A. Wilson- Strategic Information Warfare: A New Face of War – Available at: https://www.rand.org/pubs/monograph_reports/MR661/index2.html

МЕЖДУНАРОДНЫЕ ПЕРЕВОЗКИ

Новиков А.С.

студент 4 курса Стерлитамакского филиала ФГБОУ
ВО «Башкирский государственный университет»

Бердегулова Л.А.

кандидат юридических наук, доцент Стерлитамакского филиала ФГБОУ
ВО «Башкирский государственный университет»

Ключевые слова / Key words: международные перевозки / international transportation, международное сообщение / international communication, международная торговля / international trade, международный транспорт / international transport.

INTERNATIONAL TRANSPORTATION

Важнейшей связующей артерией всей современной мировой экономики мира в целом без сомнения можно считать транспорт, так как благодаря ему происходит транспортировка грузов и перемещение пассажиров по всему земному шару. Международные перевозки или как принято говорить – международное сообщение – это перемещение пассажиров и грузов между несколькими странами. Возникающие при этом правоотношения обладают некоторыми особенностями, одна из них – это присутствие иностранного элемента. Стоит сделать оговорку, что выполнение внутреннего рейса с нахождением на борту иностранного пассажира не делает перевозку международной, поскольку для того, чтобы перевозка стала таковой, требуется договор международной перевозки. Особенность договора международной перевозки заключается в том, что в

ходе его исполнения соответствующие материально-правовые нормы применяются на основании различных коллизионных принципов. Особое внимание стоит уделить и тому, что при выполнении всех условий не требуется фактического осуществления перевозки на территории нескольких стран. Если такая перевозка началась, то пассажир или груз могут и не пересечь границы государства как, например, в случае с потерей или утратой груза во время следования по стране отправления, но при этом такая перевозка все же будет иметь статус международной и попадать под соответствующий правовой режим. Особых требований для осуществления перевозок нет. Она может происходить с помощью одной или нескольких транспортных компаний и ее правовой статус при этом не изменится, даже если какие-то перевозчики выполняют свою часть сделки

по перевозке, не выходя за границы одного государства.

Однако существует ряд проблем, требующих особого внимания. По моему мнению, наиболее важная тема для обсуждения – это ценовая политика отдельно взятых государств, так называемые государственные пошлины и акцизы из за которых стоимость товара в конечном итоге увеличивается в десятки раз. Решение этой проблемы видится в создании единого экономического пространства, частичной замены национальной валюты универсальной, а также в создании общего регулирующего и надзорного органа.

Действующий ныне таможенный союз ЕАЭС обладает всеми необходимыми критериями. ЕАЭС создан в целях всесторонней модернизации, кооперации и повышения конкурентоспособности национальных экономик и создания условий для стабильного развития в интересах повышения жизненного уровня населения государств-членов. Механизмы, заложенные в техническом регулировании, позволяют устранить многочисленные, во многих случаях искусственно созданные технические барьеры в торговле, которые являются серьезной проблемой для бизнеса. Этому помогает правовая база, созданная в течение нескольких последних лет, в том числе благодаря усилиям специалистов Евразийской экономической комиссии.

Также хотелось бы сопоставить ЕАЭС другой субъект международного права, а именно Всемирную торговую организацию (ВТО). Официально

ВТО образована на конференции в Марракеше в апреле 1994, поэтому Соглашение об учреждении ВТО называют также Марракешским соглашением. В основе деятельности ВТО лежат три международных соглашения, подписанные большинством государств, активно участвующих в мирохозяйственных отношениях: Генеральное соглашение о торговле товарами (ГАТТ) в редакции 1994, Генеральное соглашение о торговле услугами (ГАТС) и Соглашение о торговых аспектах прав интеллектуальной собственности (ТРИПС). Основная цель этих соглашений – оказывать помощь фирмам всех стран, занимающимся экспортно-импортными операциями.

Безусловно, в каждой из представленных организаций есть свои преимущества и недостатки, но объективно говоря, ВТО опережает ЕАЭС на десятки шагов благодаря четкой иерархии, большим функционалом, количеству государств-участников и возможностями, которые она дает вновь вступившим государствам. Вступив в ВТО, Россия получит возможность использовать для защиты своих внешнеэкономических интересов весь этот механизм. Нужда в нем для российских предпринимателей выросла, когда в ответ на серьезное повышение открытости своего внутреннего рынка Россия не увидела ответных шагов западных стран. Вместо этого она, напротив, столкнулась с торговыми барьерами как раз по тем товарам, где Россия обладает сравнительными преимуществами в международной торговле, и с недобросо-

вестной конкуренцией ряда зарубежных фирм на внешних рынках, а также и на внутреннем рынке России. От совместной организационной деятельности по вопросам регулирования международных перевозок зависит их качество и рентабельность.

Каждый вид транспорта обладает определенным правоустанавливающими документами, отличающимися характером, содержанием и объемом. Деятельность всех видов международного транспорта по перевозке пассажиров и грузов, за исключением воздушного, регламентируется отдельными специальными соглашениями. Это объясняется некоторыми особенностями правового регулирования пассажирских и грузовых перевозок. На данный момент практикуют два вида соглашений, касающихся перевозки пассажиров и грузов. Интерес тот факт, что международные соглашения по умолчанию не регулируют вопросы, связанные с перевозкой почты. Существующие типы транспортных организаций для всех видов транспортов, такие как государственные и частные, оказывают весомое влияние на правовое регулирование международных сообщений. Что касается государственных транспортных организаций, то для них проектируются и принимаются всевозможного рода правовые

документы, такие как международные транспортные конвенции и соглашения. Частные же организации строят свою деятельность, направленную на создание правил перевозок, различных форм документации и согласование ценовой политики, касающейся тарифов на всех видах транспорта.

Характерной особенностью правового регулирования в этой сфере является то, что основные вопросы перевозок решаются в международных соглашениях (транспортных конвенциях), содержащих унифицированные нормы, единообразно определяющие условия международных перевозок грузов и пассажиров.

Обычно такие соглашения содержат требования к перевозочной документации, определяют порядок приема груза к перевозке и выдаче его в пункте назначения, условия ответственности перевозчика, процедуру предъявления к перевозчику претензий и исков. При отсутствии единообразных материально-правовых норм обращаются к нормам национального права в соответствии с коллизионными нормами транспортных конвенций или национального законодательства.

Список использованной литературы

1. Батычко В.Т. Международное частное право. Конспект лекций. Таганрог: ТТИ ЮФУ, 2011.

АКТУАЛЬНЫЕ ИЗМЕНЕНИЯ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА О НОТАРИАТЕ

Новиков А.С.

студент 4 курса Стерлитамакского филиала ФГБОУ
ВО «Башкирский государственный университет»

Бердегулова Л.А.

кандидат юридических наук, доцент Стерлитамакского филиала ФГБОУ
ВО «Башкирский государственный университет»

Ключевые слова / Key words: актуальные изменения / relevant changes, законодательство о нотариате / legislation on notaries, нотариальная палата / notary chamber, наследство / inheritance, регистрация недвижимости / estate registration.

RELEVANT CHANGES IN THE LEGISLATION ON NOTARIES

Деятельность института нотариата регулируется определенными нормативно-правовыми актами, принятыми в Российской Федерации. При обновлении или изменении законодательства, неизменным образом происходят изменения в деятельности нотариуса.

27 января 2017 года на пленарном заседании Государственной думой была принята одна из последних правовых реформ, затронувшая функционирование нотариата, а именно получение нотариальными палатами нового статуса. В частности, был принят закон о новой организационно-правовой форме для Федеральной нотариальной палаты и для нотариальных палат субъектов РФ. Нотариальные палаты в нынешних условиях по своей структуре является одной из форм некоммерческих организаций, как союзы или ассоциации, но приня-

тый закон исключает нотариальные палаты из этой группы и относит их отныне к некоммерческим организациям, основанным на обязательном членстве и созданные в виде нотариальной палаты субъекта Российской Федерации или Федеральной нотариальной палаты для воплощения в жизнь целей, указанных в законодательстве о нотариате.

Также изменения коснулись и гражданского законодательства, а именно статья 1114 ГК РФ. Нельзя оставить без внимания тот факт, что в соответствии с п.2 статьи граждане, которые умерли в один и тот же день, считаются умершими в один день в целях наследственного правоприменения и не наследуют друг после друга. Их называют коммориенты. После каждого из них открывается их наследства и призываются наследники каждого, при этом нотариусом заводятся отдельные

наследственные дела. Наследование открывается после каждого из них, и к наследованию призываются наследники каждого из них. При этом, нотариусом заводятся отдельные наследственные дела. Одновременная смерть наследодателей в данном случае – это смерть, наступившая в течение одних календарных суток, то есть с 00 до 24 часов. Разница во времени, исчисляемая часами в пределах одних календарных суток, юридического значения не имела. На данный же момент особое значение для определения порядка наследования имеет именно момент смерти, а именно уточняется такой факт, что если момент смерти можно установить, то граждане, умершие в один и тот же день с разницей во времени, могут наследовать друг после друга.

Большими изменениями подверглась статья 42 Федерального закона «О государственной регистрации недвижимости» от 13.07.2015 № 218-ФЗ, где отныне сделки по отчуждению долей в праве общей собственности на недвижимое имущество, в том числе при отчуждении всеми участниками долевой собственности своих долей по одной сделке, подлежат нотариальному удостоверению, за исключением сделок, связанных с имуществом, составляющим паевой инвестиционный фонд или приобретаемый для включения в состав паевого инвестиционного фонда, сделок по отчуждению земельных долей. Также подверглись изменениями и вопросы, касающиеся тарифов на услуги технического и правово-

го характера. Когда то принятая и реализованная единая система тарификации услуг правового и технического характера, именуемая УПТХ, которые оплачиваются при совершении нотариального действия, обрела императивный характер. Ранее, этот тариф являлся самостоятельной ценовой политикой нотариальных палат субъектов Российской Федерации, которые при его установлении стремились учесть специфику и реалии своего региона для того, чтобы нотариальные действия были доступны для всех слоев населения, а также для самофинансирования нотариальной деятельности в своем регионе.

С января 2017 года в рамках Единой информационной системы нотариата заработал отдельный реестр для проверки подлинности доверенностей. Это общедоступный информационный банк доверенностей, работающий круглые сутки и абсолютно бесплатно. До этого возможность проверить предъявленную гражданином доверенность на подлинность отсутствовала, и подтвердить подлинность документа можно было только по запросу суда в адрес конкретного нотариуса. Именно это и было причиной того, что мошенниками использовались поддельные документы, из-за которых страдали граждане, например, добросовестные покупатели, которые приобрели недвижимость у лица, предъявлявшего поддельные документы. Теперь каждый желающий может получить информацию о нотариальной доверенности: ее но-

мер, дату и время регистрации, а также данные нотариуса. В свободном доступе представлен перечень как действующих, так и утративших силу доверенностей. Ее работа направлена именно на то, чтобы предупредить мошенничество или ошибки.

Для предпринимателей также предусмотрен новый сервис нотариуса. Список участников ООО можно хранить не только у генерального директора организации, но и у нотариуса – в рамках Единой информационной системы нотариата. К 1 июля 2017 был создан соответствующий реестр, в который, по аналогии с реестром уведомлений о залогах движимого имущества, через нотариуса будут по желанию участников общества вноситься сведения об участниках ООО, которые включают в себя не только данные о принадлежности долей, но и сведения об их оплате и прочие данные. Раньше в случае смерти или, например, мошеннического исчезновения генерального директора ООО, получить документы со списком участников обще-

ства и сведениями, подтверждающими оплату ими своих долей (в ЕГРЮЛ этот факт не фиксируется), было невозможно. Соответственно становится невозможным провести сделку со своими долями или иные значимые действия для самих участников общества. Если же генеральный директор был единственным участником ООО, то, в случае, например, его смерти, возникают проблемы с получением сведений для оформления наследства. По решению законодателя, в случае хранения этих сведений об участниках ООО в Единой информационной системе нотариата они всегда будут доступны для участников общества, и собственник доли в ООО будет всегда застрахован от описанных проблем, которые возникают в случае исчезновения или смерти генерального директора организации.

Список использованной литературы

1. Ралько В.В., Ралько В.В. Комментарий к основам законодательства Российской Федерации о нотариате с изменениями на 1 сентября 2017 года. Москва, 2017 год.

ЗАЩИТА ПРАВ ДЕТЕЙ ПРИ УСЫНОВЛЕНИИ (УДОЧЕРЕНИИ) В РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ: ПРОБЛЕМА ТЕОРИИ И ПРАКТИКИ

Ахметова А.Т.

старший преподаватель

Стерлитамакский филиал «Башкирский государственный университет»

Рахимкулова Л.С., Маркова А.Ю.

Студенты 3 курса, юридический факультет

Стерлитамакский филиал «Башкирский государственный университет»

Ключевые слова: защита права, усыновление, проблемы теории, проблемы практики

Keywords: protection of law, adoption, problems of theory, problems of practice

Статья 56 СК РФ определяет, что ребенок имеет право на защиту. При этом под защитой понимается восстановление нарушенного права, создание условий, компенсирующих имеющую место утрату прав, устранение препятствий на пути осуществления права и др. Защита прав ребенка как члена общества претворяется в жизнь с помощью различных отраслей права, в том числе и уголовного (глава 20 УК РФ). Ребенок имеет право на защиту не только своих прав, но и законных интересов.[1]

Естественной средой обитания ребенка является семья. И одно из основных прав ребенка – право жить и воспитываться в семье. В отношении детей, оставшихся без попечения родителей, обеспечение права на воспитание в семье означает, что при выборе формы устройства ребенка, оставшегося без родительского попечения, в первую очередь предприни-

маются попытки к устройству его именно в семью.

Современная российская семья находится в глубоком кризисе, что не может не сказаться на ее отдельных институтах, в частности на институте усыновления.

По мнению Г. Силласте, заведующего кафедрой социологии Финансовой академии при Правительстве РФ, наивно оправдывать жестокое обращение с детьми лишь тем, что люди просто стали более бессердечными. Главная причина насилия в отношении детей – резкое изменение социальных условий, в которых привычно находилась семья. Смена экономических реалий, уменьшение доходов населения привели к тому, что семья постоянно борется за свою жизнь. Выжить любым путем – главная цель. И ясно, что в такой ситуации ребенок для многих превратился в обузу. Произошла потеря социальной ценности детей.[2]

Масштаб проблемы небрежного и жестокого обращения с детьми в нашей стране катастрофичен. Все усилия, направленные на повышение рождаемости, улучшение демографической ситуации, сведутся на нет, если не будут предприняты адекватные меры по сохранению психического и физического здоровья сегодняшних российских детей.

Так, в Докладе Уполномоченного по правам человека в Российской Федерации за 2008 год подчеркивается: государство не справляется со многими своими обязанностями по обеспечению ребенку того уровня жизни, который необходим ему для физического, умственного, духовного, нравственного и социального развития. Он отметил, что в федеральном законодательстве по-прежнему отсутствуют такие понятия, как “ребенок, нуждающийся в помощи государства”, “социальный патронат неблагополучной семьи” и др.

Уполномоченный по правам человека не ограничивается констатацией фактов: им же вносятся конкретные предложения по совершенствованию действующего законодательства.

Согласно п. 1 ст. 15 Федерального закона от 24.07.1998 N 124-ФЗ “Об основных гарантиях прав ребенка в Российской Федерации” защита прав детей, находящихся в трудной жизненной ситуации, осуществляется органами государственной власти субъектов Российской Федерации в соответствии с законодательством субъектов Российской Федерации. Защита прав де-

тей, находящихся в трудной жизненной ситуации, содержащихся и обучающихся в государственных образовательных учреждениях, обеспечивается федеральными органами государственной власти в соответствии с законодательством Российской Федерации. Государство гарантирует судебную защиту прав детей, находящихся в трудной жизненной ситуации.[3]

В Российской Федерации за последнее десятилетие принято немало нормативных правовых актов, регулирующих институт усыновления (как в целом, так и его отдельных аспектов), основой которого являются международные нормы и стандарты. Но по-прежнему нормативно-правовое регламентирование института усыновления не лишено недостатков.

Законодатель отдает себе отчет в том, что для решения проблем с детьми, оставшимися без попечения родителей, нужно руководствоваться в первую очередь нормами морали, согласно которым усыновление детей считается явлением позитивным, поскольку ребенок в этом случае становится полноправным членом семьи. Это получило закрепление в п. 1 ст. 124 СК РФ: усыновление – приоритетная форма устройства ребенка в семью.

Согласно ст. 17 Конституции РФ в Российской Федерации признаются и гарантируются права и свободы человека и гражданина согласно общепризнанным принципам и нормам международного права. Основные права и свободы человека неотчуждаемы и принадлежат каждому от рождения.

Осуществление прав и свобод человека и гражданина не должно нарушать права и свободы других лиц.

Острота проблемы охраны прав несовершеннолетних детей требует укрепления гарантий их защиты на конституционном уровне. Поэтому ст. 17 Конституции РФ следует дополнить частью 4: «Особое внимание государство уделяет защите прав ребенка» Такого рода положение, во-первых, подчеркнет приоритет интересов ребенка, во-вторых, послужит основой для расширения и углубления сферы действия отраслевого законодательства.

Также необходимо дополнить ст. 60 СК РФ нормой, предусматривающей право ребенка на компенсацию вреда, причиненного его здоровью, включая компенсацию морального вреда, если вред причинен его родителями, в дальнейшем лишенными родительских прав, или бывшими усыновителями, если в дальнейшем усыновление отменено.

В современной России нужно создать условия для нормального функционирования института семьи. В масштабах России, а не только отдельно взятого субъекта важно создать отлаженную систему выявления и учета социально неблагополучных семей, оказания помощи таким кризисным семьям, не доводя до критического момента, когда в целях защиты прав и интересов ребенка его кровных родителей лишают родительских прав и (или) ограничивают в родительских правах. В заключение отметим, что мы затронули только самые общие, лежащие на поверхности проблемы защиты усыновленных детей в Российской Федерации.

Список литературы:

1. Зайцева И.И. Жестокое обращение с детьми // Юридический мир. 2008. N 10.
2. Силласте Г. Дети потеряли социальную ценность // www.izvestia.ru/perm/article3122170.
3. Доклад Уполномоченного по правам человека в Российской Федерации за 2008 год // Российская газета. 2009. 17 апр.

ОТВЕТСТВЕННОСТЬ ЗА СОВЕРШЕНИЕ НАЛОГОВЫХ ПРАВОНАРУШЕНИЙ

Исмагилова Э.Р.

Студентка 1 курса магистратуры Стерлитамакского филиала ФГБОУ ВО «Башкирский государственный университет»
(Научный руководитель – к.ю.н. **Бойко Н.Н.**)

Ключевые слова: налоги, ответственность, правонарушения, Налоговый Кодекс.

Keywords: taxes, liability, offenses, Tax Code.

Нарушение законодательства о налогах и сборах является основанием применения к нарушителю различных мер юридической ответственности. Среди них традиционно выделяют меры уголовной и административной ответственности. Налоговым кодексом РФ установлена ответственность за совершение налоговых правонарушений. В финансово-правовой литературе этот вид ответственности называется налоговой ответственностью.

Вопросы привлечения к ответственности в сфере налогообложения являются весьма актуальными для налогоплательщиков, поскольку серьезно затрагивают их права и законные интересы.

Под налоговым правонарушением понимается виновно совершенное противоправное (в нарушение законодательства о налогах и сборах) деяние (действие или бездействие) налогоплательщика, налогового агента и иных лиц, за которое Налоговым кодексом РФ установлена ответственность (ст. 106 НК РФ).

Следовательно, налоговая ответственность представляет собой разновидность финансово-правовой ответственности, которая применяется к физическим и юридическим лицам за нарушение ими своих финансовых обязательств перед государством [3, с.4].

По природе налоговая ответственность, как и финансово-правовая ответственность, является экономической, а по форме – юридической ответственностью. Экономическая природа налоговой ответственности определяет ее специфические черты: имущественный и компенсационный характер. В этой связи налоговую ответственность следует относить к видам восстановительно-компенсационной ответственности.

Ответственность за налоговое правонарушение является результатом совершения налогового правонарушения и наступает в случае доказанности вины правонарушителя. Лицо, которое было привлечено к ответственности за налоговое правона-

рушение, не обязано доказывать свою невиновность, обязанность доказывать виновность лица возлагается на налоговые органы. В случае если присутствуют сомнения в виновности лица, привлекаемого к ответственности, то данные сомнения толкуются в пользу этого лица.

Основанием для привлечения лица к ответственности за нарушение законодательства о налогах и сборах является установление факта совершения данного нарушения решением налогового органа, вступившим в силу, то есть, привлечь лицо к налоговой ответственности можно только после вынесения решения налогового органа [2, с.23].

Привлечение лица к ответственности за совершение налогового правонарушения не освобождает его от обязанности уплатить причитающиеся суммы налога (сбора, страховых взносов) и пени.

Стоит отметить, что никто не может быть привлечен к ответственности за совершение налогового правонарушения иначе, как по основаниям и в порядке, которые предусмотрены Налоговым кодексом Российской Федерации, а также никто не может повторно нести ответственность за совершение одного и того же налогового правонарушения.

Лицо не может нести ответственность за совершение налогового правонарушения, в том случае, если имеют место быть следующие обстоятельства:

– в том случае, когда отсутствует событие налогового правонарушения;

– когда отсутствует вина лица в совершенном правонарушении;

– когда лицу, который совершил деяние содержащее признаки налогового правонарушения, не исполнилось шестнадцати лет;

– когда истек срок давности привлечения к ответственности за совершение налогового правонарушения.

По общему правилу, согласно ст. 113 Налогового кодекса Российской Федерации, срок исковой давности составляет 3 года, который исчисляется со дня совершения правонарушения либо же со следующего дня после окончания налогового периода, в течение которого было совершено это правонарушение [1, с.328].

Привлечение организации к ответственности за совершение налогового правонарушения не освобождает ее должностных лиц при наличии соответствующих оснований от административной, уголовной или иной ответственности, предусмотренной законами Российской Федерации. Помимо налоговой ответственности организации, к работникам, нарушившим нормы закона, могут применяться иные нормы ответственности.

Финансовая ответственность за налоговые правонарушения имеет специфические признаки характерные только ей, и признаки характерные другим отраслям права. Так, например, Налоговый кодекс Российской Федерации содержит статьи, устанавливающие общие условия применения мер финансовой ответственности за налоговые правонарушения, условия

исключающие, отягчающие и смягчающие ответственность. Данные условия, которые исключают, смягчают и отягчают ответственность содержатся и в уголовном праве России. В результате чего можно говорить о взаимодействии и схожести систем ответственности отраслей права.

В заключении можно сказать, что на сегодняшний день налоговая ответственность не весьма успешна, так как немало правонарушений остаются не замеченными или не раскрытыми, а само наказание не всегда влечет исправление нарушителя, который в дальнейшем, в большинстве случаев,

продолжает совершать правонарушения подобного рода. Исходя из этого, можно говорить о потребности модернизации финансовой ответственности за налоговые правонарушения.

Список литературы

1. Бадмаев Б.Г., Батяева А.Р., Бельский К.С. и др. Финансовое право: учебник для бакалавров / под ред. И.А. Цинделиани. 3-е изд. М.: Проспект, 2016. 656 с.
2. Воронов А.М., Сигалов К.Е. Феномен административной ответственности за совершение налоговых правонарушений // Налоги. 2016. № 3. С. 22 – 25.
3. Малиновская В.М. Налоговые правонарушения и налоговая ответственность // Законы России: опыт, анализ, практика. 2015. № 8. С. 3 – 14.

ФИНАНСОВЫЙ КОНТРОЛЬ И СУДЕБНАЯ СИСТЕМА РОССИИ

Исмагилова Э.Р.

Студентка 1 курса магистратуры Стерлитамакского филиала ФГБОУ ВО «Башкирский государственный университет»
(Научный руководитель – к.ю.н. **Бойко Н.Н.**)

Ключевые слова: финансовый контроль, государственные органы, бюджетная система.

Key words: financial control, state bodies, budget system.

Финансовый контроль как элемент государственного управления, его значимость в обеспечении законности деятельности судебных органов объясняет необходимость выявления его сущности. На современном этапе реформирования государственного управления и бюджетной системы финансовый контроль становится одним из наиболее эффективных инструментов в системе мер по защите средств федерального бюджета и других материальных ресурсов от хищений и неэффективного управления, а также в выявлении и профилактике коррупционных правонарушений.

По мнению С.М. Зубарева, осуществление контроля предотвращает появление отклонений деятельности субъекта от установленной программы управления [1, с.31]. А.И. Сушинский считает, что «сущность контроля заключается в действиях субъектов управления, которые основаны на волевых началах, относительно установления, изменения или прекращения заданного состояния общественных

отношений [3,с.16].

Контроль можно определить, как процесс, который направлен на достижение системой поставленных целей и состоящий из трех основных элементов:

- определение стандартов деятельности системы, которая подлежит проверке;
- оценка результатов деятельности и ожидаемых результатов;
- корректировка управленческих процессов, если достигнутые результаты существенно отличаются от установленных стандартов.

Таким образом, сущность финансового контроля заключается в деятельности государственных органов, направленной:

- на осуществление наблюдения, выявления, анализа полученной информации о происходящих процессах, которые имеют государственно-правовое значение;
- выявление недостатков и нарушений финансово-правовых норм;
- предъявление требований и пред-

ставление предложений по устранению или корректировке норм и целей финансового управления.

За осуществлением финансово-хозяйственной деятельности, направленной на обеспечение деятельности судов, осуществляется ведомственный финансовый контроль. В Судебном департаменте такой контроль возложен на Контрольно-ревизионное управление (далее – КРУ). Названный вид контроля обеспечивает надзор за соблюдением требований действующего законодательства, целевым, правомерным и эффективным использованием бюджетных средств, сохранностью имущества, денежных средств и документов, а также материальных ценностей, правильностью документального оформления хозяйственных операций, постановки и ведения бюджетного учета и достоверностью отчетности.

Контрольно-ревизионное управление осуществляет в пределах своей компетенции финансовый контроль в федеральных судах и системе Судебного департамента по целому ряду направлений. В первую очередь эта структура следит за целевым и рациональным использованием средств, выделяемых из федерального бюджета, а также других поступлений финансовых и материальных ресурсов. КРУ также контролирует сохранность и рациональное использование государственной собственности, соблюдение действующего законодательства при заключении государственных контрактов. И, конечно же, выполняет свои главные функции: осуществляет контроль за сохран-

ностью денежных средств и материальных ценностей, принимает меры по возмещению материального ущерба, проверяет обоснованность совершенных финансово-хозяйственных операций, правильность документального оформления, достоверность их отражения в отчетности. В круг обязанностей КРУ входит также проверка соблюдения действующего законодательства в финансово-хозяйственной деятельности.

Что также немаловажно, КРУ рассматривает обращения, письма, жалобы и заявления граждан и организаций по вопросам, входящим в компетенцию управления. Контрольно-ревизионная работа Судебного департамента осуществляется в форме ревизий финансово-хозяйственной деятельности федеральных судов общей юрисдикции, федеральных арбитражных судов и системы Судебного департамента, а также проверок отдельных вопросов их деятельности, проводимых в соответствии с утвержденными планами [2, с. 3].

Начиная с 2009 года контроль за целевым и эффективным использованием Судебным департаментом средств федерального бюджета осуществляет Счетная палата РФ, которая проводит проверки как в центральном аппарате, так и в регионах. Все акты проверок анализируются, нарушения и недостатки, отраженные в актах, изучают заинтересованные структурные подразделения. Их включают в обзоры, для того чтобы ошибки не были допущены в других регионах.

Итак, необходимость осуществления финансового контроля за органами судебной власти – главных распорядителей бюджетных средств, к числу которых относится и Судебный департамент, связана с важностью проведения в жизнь конституционного принципа равенства перед законом. Органы судебной власти обязаны следовать закону и бюджетной дисциплине в той же степени, что и все другие участники бюджетного процесса, в связи с чем введение контроля за соблюдением судами положений бюджетного законо-

дательства не может рассматриваться как посягательство на независимость судебной власти.

Список литературы

1. Зубарев С.М. О соотношении понятий «контроль» и «надзор» в публичном управлении // Государственная власть и местное самоуправление. 2014. № 10. С. 31 – 36.
2. Ильин А.В. Финансирование судов и самостоятельность судебной власти // Реформы и право. 2015. № 2. С. 3 – 7.
3. Сушинский А.И. Теоретико-методологические основы контроля в сфере публичной власти: Автореф. дис.... д-ра юрид. наук. Киев, 2003.

ВЛИЯНИЕ ИНФОРМАЦИИ О ПРЕСТУПЛЕНИЯХ НА ОБЩЕСТВЕННОЕ МНЕНИЕ О КРИМИНОГЕННОЙ СИТУАЦИИ И УРОВНЕ БЕЗОПАСНОСТИ В ОБЩЕСТВЕ (РЕЗУЛЬТАТ АВТОРСЬКОГО ИССЛЕДОВАНИЯ)

Юзикова Н.С.

доктор юридических наук, доцент

Днепропетровский национальный университет имени Алеся Гончара

Ключевые слова: безопасность, криминогенная ситуация, информация о преступлениях, средства массовых информационных, криминальные новости, искажение фактов

Keywords: security, criminogenic situation, information about crimes, mass media, criminal news, distortion of facts

Информация и коммуникация выступают разными уровнями процесса общения в обществе. В пределах первого когнитивного уровня информация выступает познавательным ресурсом при формировании представлений, ценностных ориентиров и стереотипов поведения личности. На втором уровне она включает систему действующих в государстве и обществе норм и ценностей, которые влияют на формирование мотивации к правомерному или нейтральному поведению.

В украинском законодательстве закреплены принципы сферы информационных отношений, которые заключаются в следующем: а) гарантированности права на информацию; б) открытости, доступности информации, свободе обмена информацией; в) достоверности и полноте информации; г) свободе выражения взглядов и убеждений; д) правомерности получения, использования, распространения, хра-

нения и защиты информации; е) защищенности лица от вмешательства в ее личную и семейную жизнь (ст. 2 Закона Украины «Об информации»).

Учитывая то, что социально-ролевые и морально-психологические структурные элементы личности являются наиболее динамичными, быстро реагирующими на изменения в обществе и способными мобильно трансформироваться, влияние информации о преступлениях и правонарушениях играет важную роль. Поэтому исследование объективности, социальной достоверности информации, особенно уголовно-правового характера, ее влияния на формирование общественного мнения относительно уровня безопасности в обществе в целом, и среде несовершеннолетних в частности, имеет научно-практическое значение.

В статье изложены вопросы формирования общественного мнения относительно криминогенной ситуации

и уровня безопасности в обществе под углом подачи уголовной хроники в СМИ и определяется роль таких данных в информационном обеспечении превентивной деятельности.

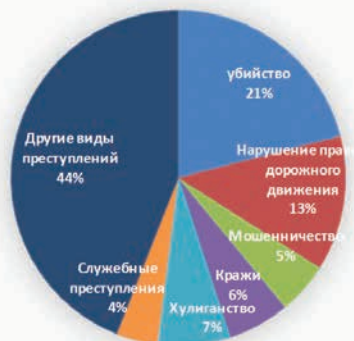
В разное время проблеме формирования информационного пространства, влияния СМИ на общественное мнение и превентивную деятельность были отражены в работах А.М. Бандурки, О.И. Бугеры, М. Гамбургера, В.А. Глушкова, В.В. Голины, С.Ф. Денисова, В.Н. Дремина, В.П. Емельянова, В.И. Женунтия, А.П. Закалюка, Г. И. Забрянского, А.Н. Костенко, О.М. Литвака, П. И. Лублинского, А. А. Музики, Г.М. Миньковского, Е.И. Напыральской, Е.П. Рябчинской, А.П. Тузова, В.А. Тулякова, И.К. Туркевич, В.И. Шакуна, Г. Шнайдер, М. Е. Штайн-Хильберса и др.

Одним из основных источников информации о преступности выступают средства массовой коммуникации. В социологии массовая коммуникация определяется как систематическое, одновременное распространение типичных сообщений в массовых аудиториях с целью информирования и осуществления политического, экономического, идеологического, психологического, организационного влияния на мысли, оценки и поведение человека. В соответствии с этим средства массовой информации – это социальные институты (пресса, радио, телевидение, Интернет, издательства и др.), которые обеспечивают сбор, обработку и массовое распространение информации [1, 304-305]. СМИ, как

влиятельный агент социализации, имеет статус источника информации, к которому широкая аудитория имеет доверие. Так, результат авторского исследования вопросов доверия несовершеннолетних респондентов различным источникам информации показал следующее. Среди источников информации, которым доверяют подростки, было указано следующее: 57,1 % респондентов доверяют Интернету, 21,9 % – телевидению, 17,5 % другим источникам (информация от родителей, друзей, знакомых), а 3,5 % доверяют прессе. Таким образом, доверие к официальным источникам информации (82,5 %) превалирует над неофициальными источниками (17,5 %).

Влияние СМИ на формирование общественного мнения относительно криминогенной ситуации, уровня безопасности в обществе неоднозначный. С одной стороны, информирование аудитории относительно достижений человечества, технических новинок, произведений искусства содействует культурно-воспитательному, идеологическому, личностному развитию лица; с другого – низкий культурно-художественный уровень развлекательных, примитивных образовательных программ, распространенность информации насильственного и сексуального характера, которая унижает честь и достоинство личности, неограниченная возможность их тиражирования порождает формирование примитивных ценностей, закрепление асоциальных норм и стремлений к общественно опасному поведе-

Сообщения о преступлениях

Диagr. 1 Структура сообщений о преступлениях в выпусках «Новостей»

нию и создает атмосферу незащищенности и страха перед преступностью.

Существует большое количество форматов, которые отображают основные показатели преступности в СМИ. Одним из мощных форматов выступает включение информации о преступлениях (криминальной хроники) в телевизионных передачах и выпусках «Новостей».

Контент-анализ изучения информационно-коммуникативного пространства несовершеннолетних и уровня доверия к различным источникам информации показал следующее. 2/3 несовершеннолетних среди приоритетных телепередач указали выпуски «Новостей», в которых наибольший интерес у респондентов вызывает уголовная хроника и спортивная информация. В выпусках «Новостей» традиционно рассказывается о преступлениях. Это не потому, что правонарушения часто происходят в обществе, а потому, что общество считает более привлекательной информацию о преступлениях, чем другую тематику.

Авторское исследование отношения несовершеннолетних к сфере информационного обеспечения и доверия к средствам массовой коммуникации показало, что большинство (87 % респондентов) убеждены в достоверном и объективном изложении разнообразной информации в выпусках «Новостей». Именно «Новости» могут в полном объеме реализовывать функции СМИ (информативную, культурно-воспитательную, просветительскую, коммуникативную и другие).

Современные выпуски «Новостей» заполнены сообщениями о совершенных преступлениях. Как свидетельствует практика, для «Новостей», основным критерием отбора материалов для уголовной хроники выступает их привлекательность для зрителя, от которого зависит рейтинг канала. Информация об убийстве быстрее попадет в выпуск «Новостей», чем информация о краже или грабеже без применения насилия. Таким образом, сообщается о наиболее тяжелых или резонансных преступлениях, в которых фигуранты (известные личности) или имеют высокий социальный статус в обществе (представители власти, общественные активисты, религиозные деятели). Это порождает в обществе ошибочное (деформированное), с точки зрения действительности, представление о криминогенной ситуации и уровне безопасности. Данные уголовно-правовой и судебной статистики свидетельствуют, что краж совершается в разы больше, чем убийств. Избирая для «Новостей» критерий тяжести пре-

Табл. 1

Индивидуальный индекс преступлений как % от общего индекса преступлений по данным полиции и СМИ (в %)

Виды преступлений	Полиция	Times-Picayune	TV 4	TV 6	TV 8
Убийства	0,4	12	49	50	46
Робберии	12	33	31	30	32
Изнасилования	0,6	6	3	3	4
Нападения	7	17	2	4	1
Берглери	23	23	3	4	6
Хищение имущества	46	8	12	9	11
Кража транспортных средств	11	1	0	0	0
Насильственные преступления	20	68	85	87	83
Имущественные преступления	80	32	15	13	17

ступления, в СМИ создается картина прямо противоположная реальной – о наиболее распространенных преступлениях сообщается редко, а о наименее распространенных – часто.

Контент-анализ выпусков «Новостей» на центральных каналах телевидения за 2017 год показал, что подавляющее большинство сообщений касаются тяжких и особо тяжких преступлений (диагр. 1).

В то время как уголовно-правовая и судебная статистика свидетельствует о другом. Данные о преступлениях (количество уголовных правонарушений, в которых лицам предъявлено обвинение в %) за 2017 год свидетельствуют о следующем: убийств – 0,7%, нарушений правил дорожного движения 1,9%, краж – 42,7%, мошенничества – 5,2%, хулиганства – 0,9%, преступлений в сфере служебной деятельности – 2,9%, других – 45,7% [2]. Такая ситуация присуща не только украинским новостям. Так разница между реальным показателями индекса преступности по данным газет, телевизионных кана-

лов и полиции наблюдается в США (см. табл. 1) [3, 69].

Недобросовестная конкуренция телевизионных каналов крайне негативно отражается на формировании общественного мнения относительно криминогенной ситуации и уровня безопасности в обществе, а также социально значимых целей, норм и стандартов поведения, особенно в среде несовершеннолетних.

Перегруженность криминальными новостями, насыщенность художественных фильмов и телепередач информацией криминально-правового характера искажает общественное мнение о криминальных угрозах и уровне опасности в обществе, которое не отвечает реальному положению вещей.

Адаптация лица происходит в условиях приемлемой, допустимой или опасной криминогенной ситуации, которая складывается в среде его существования, в городе, регионе и стране в целом.

Авторское исследование общественного мнения (опрос несовершен-

Табл. 2

Сравнение ответов относительно уровня защищенности от преступлений (в %)

Группы респондентов	Оценка уровня защищенности от преступлений		
	Не удовлетворяет	Частично удовлетворяет	удовлетворяет
Ученики школ, лицеев, техникумов	27	38	35
Воспитанники колоний	39	37	24
Родители	52	34	14
Учителя	64	31	5

нолетних, учителей и родителей) относительно криминогенной ситуации в стране и регионе свидетельствуют о виктимогенном напряжении в г. Днепр, а это, в свою очередь, детерминирует возможность стать жертвой преступления (особенно это касается несовершеннолетних) [4, 258-282]. Результаты ответов подтвердили распространенность среди родителей страха за безопасность детей, которые могут стать потенциальной жертвой преступного посягательства. Поэтому родители пытаются повысить уровень безопасности для своих детей, когда они поздно возвращаются домой. На вопрос «Когда Ваш ребенок поздно возвращается домой, Вы его встречаете?» родители ответили следующим образом: 52 % – всегда, 35 % – иногда, и только 13 % опрошенных – никогда.

Вопрос безопасности неразрывно связан с оценкой уровня криминогенных угроз и защищенности от преступных посягательств. Ответы на вопрос относительно оценки уровня защищенности от преступлений представлены в табл. 2.

Оценивая разные стороны своей жизни, больше половины взрослых респондентов неудовлетворены уров-

нем защищенности от преступлений, третья часть респондентов – частично довольны. Среди учеников недовольными уровнем защищенности от преступлений оказалось меньше трети несовершеннолетних; а среди воспитанников колонии их немного больше трети. Большая солидарность в ответах прослеживается в варианте выбора частичного удовольствия уровнем защищенности от преступлений.

Криминогенная ситуация – отражение диалектической связи направляющих и сдерживающих сил, определяющих поведение несовершеннолетнего в рамках норм закрепленных в законе.

Во время анализа криминогенной ситуации научный интерес представляет информация о том, что именно выступает основой для позитивной, нейтральной или негативной оценки (см. табл. 3).

Как свидетельствуют ответы респондентов, доминирующим источником информации о криминогенной ситуации выступают официальные средства массовой коммуникации. Их приоритет признали 68% родителей, 57 % учителей, 50 % учеников и 30 % осужденных (средний показатель при-

Табл. 3

Порівняння відповідей респондентів щодо підстав для оцінки криміногенної ситуації у Дніпропетровській області (у %)

На чем основано Ваше мнение об изменении ситуации с правонарушениями несовершеннолетних в области?	Ученики школ, лицеев,	Воспитанники колоний	Учителя	Родители	Среднее значение
На собственном опыте	9	25	11	9	13,5
На опыте членов семьи, друзей, соседей	13	20	23	12	17,0
На том, что слышал от знакомых	21	15	9	12	14,2
На информации из газет, телевидения	50	30	57	67	51,3
Из других источников	7	10	0	0	4,0

оритетности наивысший – 51,25 %). Собственный опыт при оценке ситуации занимает всего – от 9 до 11 % (в среднем самый низкий приоритет ответов – 13,5 %), исключение составляют воспитанники колонии – 25 %. Пятая часть учеников, учителей и осужденных оценивают ситуацию с правонарушениями несовершеннолетних, исходя из неофициальных источников информации: опыт членов семьи, друзей и знакомых.

Вместе с тем, общество не видит криминогенную ситуацию, уровень преступности среди приоритетных проблем, требующих первоочередного решения. Так, исследование общественно-политической ситуации в Украине в 2017 году показало, что 54,3% респондентов определили военный конфликт на Востоке Украины основной проблемой, нуждающейся в немедленном разрешении. Еще 37,9% опрошенных к такому роду проблем отнесли рост цен на основные товары и инфляцию. В свою очередь, 37,8% считают, что немедленного разрешения требует проблема низкого уровня

зарплат и пенсий, 33,9% – тарифы на коммунальные услуги, 27,5% – коррупцию в центральной власти, 26,9% – отсутствие работы и безработицу, 19,7% – высокую стоимость и низкое качество медицинских услуг. Несколько меньше опрошенных тревожит социальное расслоение (12,8%), коррупция в судах, милиции, прокуратуре (12,0%), недостаточный уровень социальной защиты (10,6%), высокий уровень преступности, недостаточная безопасность на улицах (7,5%). Малый процент респондентов указал плохие условия для развития малого и среднего бизнеса (4,3%), низкое качество образования (2,8%), нехватку свободы и демократии (2,2%) [5].

Справедливо отмечает канадский социолог Малкольм Гладуелл, что человек нарушает закон не только (и даже не столько) из-за плохой наследственности или неправильного воспитания. Огромное значение и влияние на поведение имеет и то, что он видит вокруг [6]. Особенно это касается подачи информации, в том числе криминальной хроники, которая формирует

общественное мнение относительно уровня криминальных угроз, опасности в обществе.

В рекомендациях Internews, которые касались усиления и продвижения свободы медиа в Украине отмечено, что все журналисты должны применять профессиональные стандарты, обеспечивать точность и объективность подачи всей информации [7]. Также было рекомендовано государственным структурам работать в направлении предупреждения пропаганды клеветы, вражды, подстрекательства к преступлениям, и особое внимание уделить точности подачи новостей. Необходимо учитывать сравнительный опыт в этой сфере, включая, так называемые критерии FARA (Foreign Agents Registration Act) из США.

Подводя итог, отметим, что формирование поведенческих навыков личности путем трансляции информации, которая перегружена сообщениями о насилии, пренебрежении к правам других лиц, неуважительным, циничным отношением к власти и ее представителям, систематическим пренебрежением правилами элементарной этики, создает информационное поле, негативно влияющее на формирование общественного мнения о криминальной ситуации и уровне безопасности в обществе.

Поэтому, формирование информационного поля, влияющего на общественное мнение должно осуществляться взвешенно и ответственно. Необходимо подавать информацию профессионально, этично грамотно,

без перегрузки криминогенной хроникой. Для этого именно через СМИ желательно подавать общественно полезные модели поведения, социальные ценности; формировать навыки разрешения конфликтов правомерным путем; формировать правосознание, способствующее законопослушному, правомерному поведению и готовности придерживаться ограничений и запретов, определенных законом, а также формировать уважительное отношение не только к закону, но и к личности, обществу, стране.

Список использованной литературы:

1. Соціологія : підруч. для студ. вищих навчальних закладів / Гілюн О. В., Демічева А. В., Легеза С. В. і др. ; під ред. В. Г. Горюдяненка. – К. : Академія, 2002. – 560 с.
2. Єдиний звіт про кримінальні правопорушення за січень-грудень 2017 року [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал Генеральної прокуратури України. – Режим доступу: <https://www.gp.gov.ua>
3. Криминологія / под ред. Дж. Ф. Шелли ; пер. с англ. – СПб.: Питер, 2003. – 864 с.
4. Юзікова Н.С. Злочинність неповнолітніх: особливості, сучасні тенденції та заходи запобігання і протидії їй: моногр. / Н. С. Юзікова. – Дніпро: Біла К. О., 2016. – 510 с.
5. Соціально політична ситуація в Україні /ТОВ «СОЦІС – Центр соціальних і маркетингових досліджень. К, 2017 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://socis.kiev.ua/ua/2017-10-02u/>
6. Гладуелл М. Переломний момент [Електронний ресурс] / М. Гладуелл. – Режим доступу : <http://biznes-knigi.com/avtor-malkolm-gladuell>
7. Promoting and Advancing Media Freedom in Ukraine. Guidelines Internews. Kyiv – 2018. – 36p.

ПРЕДМЕТ ДОКАЗУВАННЯ У СПРАВАХ ПРО ЗМЕНШЕННЯ ОBOB'ЯЗКОВОЇ ЧАСТКИ У СПАДЩИНІ

Таран О. С.

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри адміністративних та цивільно-правових дисциплін
Прикарпатський факультет (м. Івано-Франківськ)
Національна академія внутрішніх справ

Ключевые слова: предмет доказування, спадкове право, обов'язкова частка, спадщина

Key words: object of proof, inheritance law, legitimate portion, inheritance

За даними судової статистики спори про спадкове право належать до одних із найпоширеніших у судовій практиці України. Так, лише у 2016 році у місцевих загальних судах у порядку цивільного судочинства на розгляді перебувало 80 572 справ про спадкове право, а за перше півріччя 2017 року – 42 968 справ [1]. Особливе місце серед спорів про спадкове право займають справи щодо обов'язкової частки у спадщині.

Частина 1 статті 1241 Цивільного кодексу України (надалі – ЦК України) передбачає, що малолітні, неповнолітні, повнолітні непрацездатні діти спадкодавця, непрацездатна вдова (вдівець) та непрацездатні батьки спадкують, незалежно від змісту заповіту, половину частки, яка належала б кожному з них у разі спадкування за законом (обов'язкова частка.) Розмір обов'язкової частки у спадщині може бути зменшений судом з врахуванням відносин між цими спадкоємцями та спадкодавцем, а також інших обставин, які мають істотне значення. Таким

чином, у цивільному законодавстві не передбачений виключний перелік підстав у спорах про зменшення обов'язкової частки у спадщині, а тому особливої актуальності набуває характеристика предмета доказування у даній категорії справ.

Предмет доказування у цивільному процесі досліджували С. С. Бичкова, О. О. Грабовська, А. Ф. Клейман, В. В. Луць, І. В. Решетнікова, Т. С. Супрун, В. І. Тертишніков, С. Я. Фурса, С. І. Чорнооченко, М. Й. Штефан, І. Я. Штутін. Великий внесок у вивчення та вдосконалення правового регулювання спадкування обов'язкової частки в спадщині здійснили Ю. О. Заїка, І. М. Завгородня, М. І. Кормило, А. М. Ковальчук, О. І. Сліпченко та інші. Незважаючи на значну кількість наукових праць та судових проваджень, предмет доказування у справах про зменшення обов'язкової частки у спадщині залишається недостатньо вивченим та потребує окремого дослідження.

Для визначення предмета доказу-

вання у справах про зменшення права на обов'язкову частку у спадщині слід з'ясувати поняття та зміст предмета доказування у цивільному судочинстві.

Частина 2 статті 77 Цивільного процесуального кодексу України (надалі – ЦПК України) передбачає, що предметом доказування є обставини, що підтверджують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для розгляду справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення. У науці цивільного процесуального права відсутній єдиний підхід до поняття та елементів предмета доказування. Предмет доказування розглядають як: юридичну категорію, на пізнання якої спрямована вся доказова діяльність суду і осіб, які беруть участь у справі (М. Й. Штефан) [2, 284]; коло юридичних фактів, від установлення яких за допомогою доказів залежить правильне вирішення цивільної справи (С. І. Чернооченко) [3, 116]; сукупність фактів та обставин, які обґрунтують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для справи (О. О. Грабовська) [4, 40]; обов'язкові та факультативні факти, що повинні бути встановлені у певній категорії справ (І. М. Завгородня) [5, 12].

Відсутність єдиного розуміння предмета доказування у науці цивільного процесуального права відображає багатогранність даного поняття. У нашому дослідженні вважаємо за необхідне дотримуватись законодавчого визначення предмета доказування як обставин, що підтверджують заявлені

вимоги чи заперечення або мають інше значення для розгляду справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення.

Частина 4 статті 77 ЦПК передбачає, що суд не бере до розгляду докази, що не стосуються предмета доказування. Використовуючи, викладений вище поділ елементів предмета доказування у спадкових спорах, запропонований І. М. Завгородньою, у справах про зменшення обов'язкової частки можна виділити обов'язкові факти, які потребують доказування у всіх спорах про спадкування (факт відкриття спадщини, місце відкриття спадщини, коло спадкоємців, наявність заповіту тощо) та факультативні, які залежать від суб'єктного складу справи та способу захисту прав. Такими факультативними фактами у справах про зменшення обов'язкової частки є належність особи до кола тих суб'єктів, що за законом мають право на обов'язкову частку, встановлення непрацездатності цих спадкоємців, що пов'язано з їх віком або станом здоров'я, а також відповідно до частини 1 статті 1241 ЦК України розмір обов'язкової частки у спадщині може бути зменшений судом з врахуванням відносин між цими спадкоємцями та спадкодавцем, а також інших обставин, які мають істотне значення. Відповідно до роз'яснень Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, викладених в листі № 24-753/0/4-13 від 16 травня 2013 року «Про судову практику розгляду цивільних справ про спадкування» такими обставинами

може вважатись тривала відсутність спілкування між спадкодавцем і спадкоємцем, неприязні стосунки, зумовлені аморальною поведінкою спадкоємця, тощо [6].

Викладене підтверджується матеріалами судової практики. Наприклад, Києво-Святошинський районний суд Київської області, розглядаючи цивільну справу № 369/6530/15-ц про зменшення розміру обов'язкової частки у спадщині, особливу увагу приділяє доведенню факту наявності неприязних стосунків між донькою (спадкодавцем) та батьками (спадкоємцями за правом на обов'язкову частку). Для доказування неприязних стосунків доньки та батьків під час судового розгляду було досліджено показання свідків (підтвердили те, що після встановлення діагнозу батьки лише кілька разів відвідали доньку в лікарні), висновок спеціалістів в галузі судової психіатрії та судової психології (констатує намагання спадкодавця уникати суб'єктивно неприємних тем, особливо про свої стосунки з батьками, адже вони її не відвідують та не підтримують); аудіозапис розмови спадкодавця з батьками, із якого також вбачалась напруженість у відносинах між ними та спадкодавцем [7].

Водночас Комунарський районний суд м. Запоріжжя відмовив у задоволенні позову про зменшення обов'язкової частки у спадщині у справі №333/2766/15-ц. У своїх позовних вимогах позивач зазначив, що між спадкодавцем (матір'ю) та спадкоємцем права обов'язкової частки (сином)

були неприязні стосунки, що у судовому засіданні підтвердили свідки. Однак суд прийшов до висновку, що не має підстав для зменшення обов'язкової частки, адже свідки не були у близьких стосунках з померлою, їх зустрічі були рідкі та нетривалі, а також свідки не називали, які протиправні дії були вчинені сином по відношенню до матері (спадкодавця) [8].

Порівнюючи ці судові рішення слід зазначити, що при розгляді справ про зменшення обов'язкової частки у спадщині до елементів предмета доказування, як правило, входить дослідження стосунків між спадкодавцем та особами, які мають право на обов'язкову частку. Показання свідків не можуть бути єдиним засобом доказування у справах про зменшення обов'язкової частки, що відображається у рішенні Комунарського районного суду м. Запоріжжя. Водночас, за наявності інших доказів, зокрема письмових у вигляді висновку спеціалістів чи аудіозаписів розмов, наявність неприязних відносин між спадкодавцем та спадкоємцем обов'язкової частки можна довести і відповідно зменшити обов'язкову частку такого спадкоємця за рішенням суду.

Література:

1. Аналітичні таблиці щодо стану здійснення правосуддя за 2016-перший квартал 2017 року: [Електронний ресурс]. Режим доступу: https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/zvit_tablici_2016 (Дата звернення: 27.02.2018).
2. Штефан М.Й. Цивільний процес. К.: Ін Юре, 2005. – 624 с.

3. Чернооченко С.І. Цивільний процес України: навч. посіб. К.: Центр навчальної л-ри, 2004. – 308с.
4. Грабовська О.О. Зміст предмета доказування у цивільному процесі //Jurnalul juridic national: teorie si practica. 2015. № 4 (14) С. 38–41.
5. Завгородня І.М. Розгляд судами справ у спорах, що виникають із спадкових правовідносин. Автореф. дис.... канд. юрид. наук. Харків, 2016. С. 12.
6. Про судову практику розгляду цивільних справ про спадкування: Лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 16.05.2013 р. № 24-753/0/4-13 [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v-753740-13> (Дата звернення: 27.02.2018).
7. Рішення Києво-Святошинського районного суду Київської області у справі № 369/6530/15-ц від 10.12.2015 р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/54987898> (Дата звернення: 27.02.2018).
8. Рішення Комунарського районного суду м. Запоріжжя у справі №333/2766/15-ц від [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/45430593> (Дата звернення: 27.02.2018).

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ В УКРАЇНІ

Ярема Оксана Григорівна

доцент кафедри адміністративно-правових дисциплін,

кандидат юридичних наук, доцент

Львівський державний університет внутрішніх справ, Львів.

Значний відсоток того, що нам відомо про наше суспільство і загалом про світ, у якому живемо, ми пізнаємо завдяки засобам масової інформації (далі – ЗМІ). З кожним днем вплив та значення ЗМІ у суспільстві збільшуються прямо пропорційно розвитку демократії в країні. Від повного і об'єктивного висвітлення ЗМІ подій і явищ залежить формування уявлення про навколишнє середовище і події в державі та формування суспільної думки загалом.

Свобода слова, друку, масової інформації, що є невід'ємними складовими діяльності ЗМІ, особливо важливі для розвитку демократії в сучасному світі [1, с.4].

За останні роки створення та функціонування засобів масової інформації як однієї із основ стабільності демократичної правової держави, а саме недержавних, набуває все більшої актуальності. Зростає не тільки їх кількість в усьому світі, а й вплив на суспільну думку, що в сучасних умовах розвитку інформаційного суспільства значно підвищує соціальну значимість таких ЗМІ. Саме тому процес роботи ЗМІ має бути чітко врегульованим нормами законодавства, здійснюватись під цілеспрямованим впливом

держави із застосуванням дієвих методів перевірки достовірності висвітлювальної інформації та чітким контролем за правомірною діяльністю.

Дослідженням недоліків правового регулювання діяльності ЗМІ займалися А. В. Марущак, А. В. Пазюк, Н. І. Петрова, Т. М. Слінько, Р. В. Тарасенко, В. С. Цимбалюк, В. І. Якубенко та ін.. Проте, у зв'язку з стрімким розвитком діяльності електронних медіа, зокрема в інтернет-просторі питання їхнього функціонування потребують додаткового дослідження. Закон України «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації» визначає порядок всебічного й об'єктивного висвітлення діяльності органів державної влади й органів місцевого самоврядування ЗМІ і захисту їх від монопольного впливу органів тієї чи іншої гілки державної влади або органів місцевого самоврядування [2]. Діяльність преси в Україні регламентується нормами Закону України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні», телебачення та радіомовлення Законом України «Про телебачення і радіомовлення», надання інформаційних послуг інформаційними агентствами – Законом Украї-

ни «Про інформаційні агентства», які на сьогоднішній день потребують суттєвого удосконалення.

Порядок створення (заснування) та організації діяльності окремих засобів масової інформації визначаються законодавчими актами про ці засоби.

Чинне законодавство сьогодні не містить визначення поняття засобу масової інформації в мережі Інтернет. Також немає спеціального нормативно-правового акту, який би визначав їх статус, порядок створення, функціонування тощо. Такий незадовільний стан нормативно-правового забезпечення діяльності Інтернет-ЗМІ сприяє виникненню ряду проблем в сфері забезпечення громадян достовірною інформацією а також, передусім, – забезпечення необхідних умов діяльності для самих Інтернет-ЗМІ.

Стеценко Ю.В. у своїй статті підтримав позицію ряду учених-криміналістів (В.П. Бахіна, І.В. Гори, П.В. Цимбала, М.А. Михайлова) про законодавче впровадження відповідальності за розповсюдження та використання інформації зі злочинною метою. Автор виступає за необхідність обговорення питання щодо доповнення КК України нормою, якою б передбачалась кримінальна відповідальність за розміщення в ЗМІ матеріалів та повідомлень для вчинення кримінально караних діянь, якщо винна особа була обізнана про намір чи можливість їх подальшого використання зі злочинною метою [3, с.2].

Недоліками правового регулювання діяльності засобів масової інформації є недосконалість та застарілість окремих

норм інформаційного законодавства у сфері регулювання ЗМІ, а також відсутність єдиного кодифікованого акту (Інформаційного кодексу) у галузі інформаційних правовідносин. Велику кількість нормативно-правових актів, які регулюють діяльність ЗМІ в Україні необхідно удосконалити у зв'язку з необхідністю підвищення відповідного контролю за ними в сучасний період ведення інформаційних війн, пов'язаних з військовими подіями на Сході України. Перспектива державної інформаційної політики України в сфері діяльності ЗМІ також повинна бути пов'язана з розвитком міжнародної інформаційної діяльності та враховувати міжнародний досвід при регулюванні подібного роду інформаційних правовідносин, суб'єктами яких виступають ЗМІ.

Література:

1. Кукіна З.О. Правові стандарти і практика регулювання діяльності засобів масової інформації в міжнародному праві [Текст]: автореферат... канд. юрид. наук, спец.: 12.00.11 – міжнародне право / З. О. Кукіна – Київ: Б. в., 2013. – 18 с.
2. Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації: Закон України від 23 вересня 1997 року N 539/97-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>, 1997р.
3. Стеценко, Ю. В. Науково-методичні засади використання засобів масової інформації при розслідуванні злочинів [Текст]: автореферат... канд. юрид. наук, спец.: 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність / Стеценко Ю. В. – К.: Акад. адвокатури Укр., 2006. – 19 с.

ІНФОРМАЦІЙНА БЕЗПЕКА ДЕРЖАВИ ЯК ПРІОРИТЕТНА СКЛАДОВА НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Ткачук Т.Ю.

Кандидат юридичних наук, доцент, заступник завідувача кафедри організації захисту інформації з обмеженим доступом Навчально-наукового інституту інформаційної безпеки НА СБ України м. Київ, Україна

Ключові слова: інформаційна безпека держави, кібербезпека, інформаційні загрози.

Постійне зростання ролі інформаційних ресурсів у житті сучасного суспільства та значення інформаційного впливу на суспільну свідомість внаслідок небаченого розширення медіаполя, запровадження новітніх інформаційних технологій, удосконалення інформаційної інфраструктури зумовлює необхідність привертання все більшої уваги проблемі інформаційної безпеки. Інформація стає сьогодні головним ресурсом науково-технічного й соціально-економічного розвитку суспільства, який, на відміну від переважної більшості традиційних ресурсів, не тільки не зменшується внаслідок використання, але й неухильно зростає, забезпечуючи зростання життєвого рівня населення, економічного, оборонного і політичного потенціалу країни. Цілісність світового співтовариства також забезпечується за рахунок інтенсивного інформаційного обміну. У цих умовах інформаційна сфера життєдіяльності суспільства стає усе більш уразливою мішенню для інформаційної агресії й тероризму, відтак кожна держава повинна забезпе-

чити в країні відповідний рівень інформаційної безпеки як на національному рівні, так і на рівні організацій і окремих громадян. Системний характер впливу на інформаційну безпеку великої сукупності різнопланових факторів, що мають до того ж різну фізичну природу та переслідують різні цілі, а також викликають різні наслідки, приводить до необхідності комплексного підходу до вирішення цієї проблеми.

Зауважимо, що система інформаційної безпеки, особливо на рівні її результуючих компонентів, може бути структурована за різними критеріями. Щодо кібернетичної безпеки, яка відповідно до Закону України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України», який набирає чинності 09 травня 2018 року [1], визначена як «захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства та держави під час використання кіберпростору, за якої забезпечуються сталий розвиток інформаційного суспільства та цифрового комунікативного середовища, своєчас-

не виявлення, запобігання і нейтралізація реальних і потенційних загроз національній безпеці України у кіберпросторі», її виокремлення зумовлене специфікою середовища, у якому функціонують інформаційні системи, здійснюється обіг інформації, реалізації законних інтересів суб'єктів інформаційних процесів, то ж «кібернетичний вимір» властивий всім складовим інформаційної безпеки.

Нажаль, на законодавчому рівні питання системи інформаційної безпеки досі системно не вирішено. Навіть нова Доктрина інформаційної безпеки України [2], яка готувалася в умовах, коли наша країна потерпає від гібридної агресії Російської Федерації, а отже – вже треба було б усвідомлювати значення інформації, інформаційних впливів та інформаційної сфери в цілому, не орієнтує на вирішення усього комплексу виявлених проблем, не загострює проблеми необхідності їх законодавчого врегулювання.

Так, виходячи з необхідності вдосконалення нормативно-правового забезпечення та попередження й нейтралізації потенційних і реальних загроз національній безпеці в інформаційній сфері, з початком гібридної війни проти України виникла необхідність кардинальних змін у системі забезпечення інформаційної безпеки України. Основний план заходів було запроваджено у рішенні РНБО від 28 квітня 2014 року «Про заходи щодо вдосконалення формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної безпеки України», затвер-

дженого Указом Президента України N 449/2014 від 01 травня 2014 року [3]. Згідно з рішенням РНБО, Кабінету міністрів України було доручено розробити і внести на розгляд парламенту законопроекти про внесення змін у закони України щодо протидії інформаційній агресії іноземних держав, передбачивши, зокрема, визначення механізму протидії негативному інформаційно-психологічному впливу, в тому числі шляхом заборони ретрансляції телевізійних каналів, а також щодо запровадження для іноземних ЗМІ системи інформування та захисту журналістів, які працюють у місцях збройних конфліктів, вчинення терористичних актів, при ліквідації небезпечних злочинних груп. Крім того, необхідно було розробити проект стратегії розвитку інформаційного простору України, розробити і впровадити комплексні заходи організаційного, інформаційного і роз'яснювального характеру щодо всебічного висвітлення заходів з реалізації державної політики у сфері забезпечення інформаційної безпеки, а також посилити контроль за дотриманням законодавства з питань інформаційно-психологічної та кібернетичної безпеки. Відповідно до вказаного плану заходів й було розроблено Доктрину інформаційної безпеки України [3].

Необхідність прийняття Доктрини інформаційної безпеки України зумовлена виникненням актуальних загроз національній безпеці в інформаційній сфері, а також потребою визначення інноваційних підходів до формування

системи захисту та розвитку інформаційного простору в умовах глобалізації та вільного обігу інформації.

Метою Доктрини є уточнення засад формування та реалізації державної інформаційної політики, насамперед щодо протидії руйнівному інформаційному впливу РФ в умовах розв'язаної нею гібридної війни. Доктрина визначає національні інтереси України в інформаційній сфері, загрози їх реалізації, напрями і пріоритети державної політики в інформаційній сфері. Її правовою основою є Конституція України, закони України, Стратегія національної безпеки України, затверджена Указом Президента від 26 травня 2015 року № 287 [4], а також міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

У тексті Доктрини йдеться про національні інтереси України в інформаційній сфері, актуальні загрози національним інтересам та національній безпеці, пріоритети державної політики в інформаційній сфері і механізми реалізації доктрини. Втілення положень цього документу повинні Кабінет міністрів, Міністерство інформаційної політики, Міністерство закордонних справ, Міністерство культури України, Державне агентство України з питань кіно, Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення, Державний комітет телебачення і радіомовлення України, Служба безпеки України, розвідувальні органи, Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації, Національний ін-

ститут стратегічних досліджень, а також Верховна Рада України, оскільки Доктриною передбачається внесення змін до чинного законодавства України.

Доктриною передбачається захист українського суспільства від «агресивного інформаційного впливу Російської Федерації», розвиток публічної дипломатії, в тому числі культурної та цифрової, видалення шкідливої інформації з українського сегменту інтернету та квотування національного аудіовізуального контенту, захист права на вільний доступ до інформації, створення механізмів захисту від пропаганди тощо.

Втім у експертному середовищі Доктрина отримала переважно негативну оцінку на кшталт «Доктрина інформаційної безпеки України – це лише декларація» або «замість інтеграції Україна встановлює паркан» тощо [5]. Дійсно, у Доктрині держава виклала бачення розвитку й функціонування свого інформаційного простору і визначила, що Російська Федерація є супротивником, який веде системну інформаційну війну. У документі є пропозиції, як реагувати на агресію та забезпечувати інформацією громадян. Доктрина також визначає поняття «стратегічного наративу» і вказує, що медіа мають самі себе регулювати, але при цьому повинні нести соціальну відповідальність. Втім Доктрина закладає державну систему постійного моніторингу веб-ресурсів та блокування сайтів, що загрожують безпеці, однак підстави для блокування доволі

абстрактні – орган державної влади на свій розсуд зможе тлумачити, що загрожує безпеці, а що – ні. Відповідно, виникає небезпека встановлення цензурованих шлюзів, які відокремлять український інтернет від світу. Крім того, механізм реалізації Доктрини навіть у її позитивних аспектах не містить жодної конкретики, то ж у чинній редакції Доктрина не може слугувати базовим документом, на підставі якого мають формуватися і інші правові акти у сфері забезпечення інформаційної безпеки, в тому числі стратегічні та програмні документи.

З цього приводу зазначимо, що на засіданні РНБО України 17 січня 2018 року члени РНБО обговорили та підтримали проект Закону України «Про національну безпеку України», який, за повідомленням офіційного сайту РНБО, «розроблявся у тісній взаємодії з експертами НАТО, США та Європейського Союзу з метою приведення української законодавчої бази у відповідність до стандартів держав-членів НАТО» [6]. Нажаль, за результатами аналізу цього проекту слід дійти висновку, що він не відповідає вимогам нормопроектувальної техніки, передусім: базується на підміні понять «суспільна безпека» («соціальна безпека») у розумінні «безпека суспільства» та «громадська безпека»; передбачає «точкове» регулювання відносин щодо окремих об'єктів, що входять до систем, перелік складових яких є невичерпним (зокрема, систем на кшталт суспільної безпеки, національної безпеки, системи державних органів, які

беруть участь у забезпеченні національної безпеки тощо); містить положення, які не стосуються предмета регулювання, задекларованого в назві проекту та суперечливі норми права, дублює повторює норми права, які містяться в інших нормативно-правових актах. Проект також не містить визначення основоположних дефініцій у сфері забезпечення національної безпеки, зокрема таких, як «національні цінності», «національні цілі», «система забезпечення національної безпеки», «система національної безпеки», «вид (сфера) національної безпеки», «об'єкти національної безпеки», «основи національної безпеки» тощо, а відтак не може слугувати підґрунтям для визначення відповідних понять у контексті забезпечення інформаційної безпеки.

Відповідно, актуалізується нагальна потреба у розробці та прийнятті Закону України «Про інформаційну безпеку» як базового закону, що регулюватиме питання інформаційної безпеки. Таким закон, як підґрунтя ефективної стратегії інформаційної безпеки, повинен містити не абстрактні декларації, а чітко визначені основоположні категорії у сфері інформаційної безпеки та підходи до формування системи забезпечення інформаційної безпеки, механізм її функціонування, повноваження і схему взаємодії суб'єктів забезпечення інформаційної безпеки тощо.

Література:

1. Закон України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» від

- 05 жовтня 2017 року: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2163-19>
2. Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2016 року «Про Доктрину інформаційної безпеки України» від 25.02.2017 № 47/2017: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.president.gov.ua/documents/472017-21374
 3. Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 28 квітня 2014 року «Про заходи щодо вдосконалення формування та реалізації державної політики у сфері інформаційної безпеки України» від 01.05.2014 № 449/2014: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.president.gov.ua/documents/4492014-17157
 4. Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 27 січня 2016 року «Про Стратегію кібербезпеки України» від 15 березня 2016 року № 96/2016: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.president.gov.ua/documents/962016-19836
 5. Доктрина інформаційної безпеки України – це лише декларація – експерти: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.radiosvoboda.org/a/28336852.html>
 6. Указ Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 17 січня 2018 року «Про проект Закону України «Про національну безпеку України» від 5 лютого 2018 року № 21/2018: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/21/2018/paran2#n2>

GUN CONTROL

Nimko Danylo

Student

Green River College, WA, USA,

Keywords: gun control, mass shootings, gun violence.

Here we are reading the news of another mass shooting yet again. The whole nation is shocked by the number of murdered people in church, Texas, only a month after the mass shooting in Las Vegas that claimed lives of 59 people; so many people were killed that this mass murder will go down as the deadliest shooting in US history. So it is crucial that people begin to deeper into the problem of gun violence and the absence of gun control.

The second amendment allows citizens of the United States to buy, own and carry firearms, but the legislature should put restrictions and regulations on guns and their use. Currently, a US citizen can legally purchase a gun or even automatic rifle at any store or even online, in fact, only 12 states require background check for a firearm purchase. The US is the only country that has little to no gun regulations and Americans own the largest amount of firearms in the world, though sadly, they pay the most for their love of guns. In 2015, the US suffered 372 mass shootings, claiming 26,819 wounded and an astonishing 13,286 dead. The nation had to go through 64 school shootings, according to BBC, “Guns in the US: The Statistics Behind the Violence”. Another

horrifying statistic presents the number of gun violence incidents in the US, which reports 52,496 incidents of gun violence in 2017 alone, with incidents varying from mass shootings to domestic violence. The statistic shows that gun violence has already claimed 13,184 lives this year, but another shocking figure states the number of defensive uses of firearms which is 1,725 according to Gun Violence Archive. In fact, previous president Barack Obama addressed 14 mass shootings in his speeches during his presidency, more than any other president in history.

The whole nation is tired of hearing about another mass shooting. Parents do not want to be worried about their kids at school and everyone should be anxious about possibility of mass shootings. It has been displayed countless times that gun violence does not see skin color, religion, nationality, age or gender; it only sees a target and it only wants to kill. We witnessed it take lives of innocent children in Sandy Hook, members of LGBT community in Orlando, caucasian Christians in Texas and people enjoying a concert in Las Vegas, all in cold blood and all were acts of terror.

It became normal for presidents to address mass shootings, and reporters

became experienced in delivering devastating news; everyone has gotten used to hearing horrible news of gun deaths, but it should not be this way. The second amendment states that we need firearms to protect ourselves from the government, but what if those firearms are suddenly pointed at us. What if that assault rifle is pointed at an innocent child or a pregnant woman, like when it happened in Texas? We need to raise a question about our safety: guns have evolved to become much more deadly, so shouldn't laws evolve as well?

We have created weapons that can fire up to 600 bullets per minute, killing hundreds of people. Thomas Jefferson and James Madison were not familiar with weapons that possess such power when they began forming these laws. It is easier to get a automatic rifle than a driver license, in some states it is as easy as getting new sweater from an online store.

We as citizens owe it to every person who died as a result of gun violence, we owe them to make sure that this tragedy will never happen again, but we fail it every time. As the Trump administration allowed people with mental illness buy a firearm or easily access it, we need to fight for the lives of thousands of Americans

who are at risk everyday so that we can put an end to the genocides that are caused by firearms.

Americans took to the streets to protest the Congress and NRA; the people want a change and it must be made. A Democratic group protested by sitting in the House of Representatives for more than 24 hours in order to make progress. The nation makes its voice heard in any way possible – through marches, social media and petitions, among many others.

Guns are meant to kill people, and they should be treated as such, not like toys or a hobby. Weapons evolve every day, it's our responsibility to keep up. The Constitution guarantees us the right to bear arms, but it became the question of human lives. We must protect people's lives with new laws, because in the end, it's the only thing that matters.

References

1. "Guns in the US: The statistics behind the violence." BBC.com, BBC, www.bbc.com/news/world-us-canada-34996604.
2. "Universal Background Checks." Giffords.org, lawcenter.giffords.org/gun-laws/policy-areas/background-checks/universal-background-checks/.
3. Gun Violence Archive, www.gunviolencearchive.org.

МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК СУБ'ЄКТИ ФІНАНСОВИХ ВІДНОСИН УКРАЇНИ

Демченко Ю. О.

студентка, ПР – 301

Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

Капустяк І.О.

студентка, ПР – 301

Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

Устинова І. П.

доцент кафедри конституційного і адміністративного права, к. ю. н., доцент;

Навчально – Науковий Юридичний інститут

Національний авіаційний університет, м. Київ

Ключові слова: міжнародні фінансові організації, фінансові відносини, державний бюджет України, суб'єкти фінансових відносин.

Keywords: international financial organizations, financial relationship, national budget of Ukraine, subjects of financial relationship.

За останні роки значно розширилися міждержавні фінансові, кредитні і валютні відносини, що привело до появи численних міжнародних фінансових організацій, які займають особливе місце в системі структур, що здійснюють вплив на світову економіку та на міжнародні зв'язки. Зростання економічного потенціалу окремих країн, створення міцної й ефективної системи забезпечення міждержавного фінансового співробітництва, а також забезпечення безперервного функціонування валютно-фінансової сфери є фактором, що гарантує у майбутньому безпеку та політичну стабільність на

державному, регіональному й універсальному рівнях, де важливим є підтримання міжнародних фінансових відносин.

Дану проблему вивчали такі вчені як: О. І. Береславська, О. М. Наконечний, О. С. Перадій, К. А. Семенов, М. І. Савлук, А. С. Філіпенко та інші [1, 75].

Загалом, фінансово-правові відносини являють собою суспільні відносини, учасники яких є носіями юридичних прав і обов'язків у сфері мобілізації, розподілу, перерозподілу та використання централізованих і децентралізованих фондів коштів. Централізовані фінанси відображають від-

носини, пов'язані з мобілізацією, розподілом і використанням централізованих грошових фондів, що надходять у розпорядження держави як владного суб'єкта. Також, незважаючи на однотипність цих фондів, єдину форму, не можна не враховувати і особливості, які обумовлюють їх внутрішню диференціацію. Фінансові відносини характеризуються певним похідним характером, адже вони виникають з приводу розподілу тих об'єктів, які були створені на певному етапі суспільного виробництва шляхом забезпечення їх фінансовими інструментами, використання фінансових відносин і тому можна виділити такі функції фінансово-правових відносин:

- визначають коло осіб, на яких у конкретний час поширюється дія фінансово-правових норм;
- закріплюють конкретну поведінку юридичних осіб і громадян у галузі мобілізації, розподілу та використання фондів коштів;
- постають як умова введення в дію юридичних засобів забезпечення суб'єктних прав і юридичних обов'язків учасників фінансових відносин [2, 17].

На нашу думку, фінансові правовідносини – це суспільні відносини, які виникають у сфері фінансової діяльності держави й регулюються фінансово-правовими нормами.

Щодо міжнародних фінансових відносин, то це відносини між суб'єктами різних країн – урядами, підприємствами та фізичними особами – щодо концентрації та перерозподілу грошових

ресурсів на світовому фінансовому ринку з метою досягнення безперервності й рентабельності національного виробництва.

Загалом, в теорії права суб'єктами є – учасник правових відносин, які мають суб'єктивні права та здатні виконувати юридичні обов'язки, в теорії фінансового права суб'єктами фінансових правовідносин є особи, які на підставі фінансово – правових норм є реальними його учасниками, при йому необхідно розрізняти суб'єктів фінансових правовідносин і суб'єктів фінансового права. Суб'єкт фінансового права – це носій передбачених правовими нормами суб'єктивних прав і обов'язків у сфері фінансової діяльності держави, що має потенційну можливість участі у правовідносинах.

Права й обов'язки належать їм у силу дії фінансово – правових норм, незалежно від їх участі у конкретних правовідносинах. При реалізації своїх прав і обов'язків вони вступають у фінансові правовідносини як суб'єкти правовідносин.

Традиційно виділяють таких суб'єктів фінансових правовідносин:

1. адміністративно – територіальні утворення (державна в особі уповноважених нею органів);
2. колективні суб'єкти (підприємства і установи різних форм власності);
3. індивідуальні суб'єкти (фізичні особи).

На міжнародному рівні суб'єктами фінансових відносин виступають різноманітні міжнародні організації, які виконують кредитно-фінансові опера-

ції, підтримують стабільність міжнародних розрахунків і виступають органічною складовою міжнародних економічних відносин. В даний час до числа спеціалізованих міжнародних кредитно-фінансових організацій належать:

- Міжнародний валютний фонд (МВФ);
- Група Світового банку (ГВБ);
- Банк міжнародних розрахунків;
- Європейський центральний банк (ЄЦБ);
- Європейський банк реконструкції і розвитку (ЄБРР);
- Європейський інвестиційний банк (ЄІБ);
- Лондонський і Паризький клуби (об'єднання кредиторів)[3, 8].

Міжнародний валютний фонд (МВФ), являє собою спеціалізований орган ООН, створений в 1944 р. почав функціонувати у 1947 р. Завданнями МВФ є сприяння розвитку міжнародної торгівлі та валютного співробітництва, підтримка платіжних балансів країн – членів МВФ і надання їм кредитів.

Вступаючи до МВФ, кожна країна вносить певну суму внеску, яка називається квотою. Квоти утворюють об'єднані грошові резерви, які МВФ використовує для надання позик.

До Всесвітнього банку (ВБ) відносяться дві організації: Міжнародний банк реконструкції та розвитку (МБРР) і його дочірня структура – Міжнародна асоціація розвитку (МАР). У Групу Всесвітнього банку входять також на правах асоційованих членів Міжнародна фінансова корпорація (МФК),

Багатостороннє агентство гарантування інвестицій (БАГІ) та Міжнародний центр врегулювання інвестиційних суперечок.

Щодо банку міжнародних розрахунків (БМР), то це міждержавний валютно-кредитний банк, організований у 1930 р. центральними банками Англії, Німеччини, Франції, Італії, Бельгії та групою американських банків. Основна його функція – сприяти співробітництву центральних банків і розрахункам між ними.

Європейський центральний банк (ЄЦБ) почав діяльність в 1999 р. з переходом 11 держав ЄС до єдиної валюти – євро. ЄЦБ стоїть на чолі Європейської системи центральних банків (ЄСЦБ). Європейському центральному банку належить ключова роль у здійсненні кредитно-грошової політики в рамках Європейської валютної системи [4, 51].

На сьогоднішній день, саме міжнародні фінансові організації є однією з найбільш важливих ланок міжнародної фінансової системи й основним джерелом необхідних фінансових ресурсів для країн, що розвиваються, та країн з перехідною економікою. Одні держави використовують міжнародні фінансові організації з метою забезпечення реалізації їх стратегічної економічної політики, інші держави з метою одержання пільгових кредитів для реалізації визначених проектів і забезпечення вирішення проблем дефіцитного бюджетного фінансування.

Міжнародні фінансові організації – це інститути, створені на основі між-

державних угод з метою регулювання міжнародних економічних відносин, у тому числі валютно-фінансових і кредитних і які являють собою розгалужену схему зі значною кількістю державних і приватно – кредитних елементів, через які здійснюється координація фінансових зв'язків у світі [5, 10].

Щодо України, то її підтримка у міжнародних фінансових організаціях зумовлена такими чинниками: поперше, Україна як держава поки що фактично не має реального доступу на міжнародні фінансові ринки. Зовнішнє фінансування вона може отримати переважно з офіційних джерел. По – друге, політика Фонду, яка проводиться в Україні і пов'язана з грошовою підтримкою, спрямована на стабілізацію соціально-економічної ситуації в Україні. Кредити, що залучаються від МВФ, використовуються для підтримки курсу національної валюти та для фінансування дефіциту платіжного балансу України і покликані пом'якшити економічні труднощі у процесі проведення економічних реформ, які дають змогу забезпечити у перспективі економічне зростання у країні. Без проведення програми економічних перетворень фінансова підтримка з офіційних джерел не має сенсу, бо в цьому разі позичкові кошти використовуватимуться на фінансування тільки поточних проблем платіжного балансу, які без реформування економіки збільшуються. Значною мірою завдяки співробітництву з МВФ наша країна спромоглася залучити значні кредитні ре-

сурси Світового банку [6, 187].

Також, відповідно до відомостей Єдиного державного реєстру Міжнародних організацій, Україна є членом 78 міжнародних організацій. Співробітництво України з міжнародними фінансовими організаціями розпочалося у червні 1992 року, з прийняттям Закону України № 2402-ХІІ «Про вступ України до Міжнародного валютного фонду, Міжнародного банку реконструкції та розвитку, Міжнародної фінансової корпорації, Міжнародної асоціації розвитку та Багатостороннього агентства по гарантіях інвестицій» Відповідно до Закону усі питання, що стосуються вступу України до цих міжнародних фінансових організацій, вирішує Кабінет Міністрів України, Міністерство фінансів України, а Національний банк України виступає як банк – депозитарій МБРР.

Згідно з Указом Президента України від 14 липня 1992 року № 379/92 «Про членство України в Європейському банку реконструкції та розвитку» Україна стала членом і цієї міжнародної фінансової організації. Постановою Кабінету Міністрів України від 13.09.2002 № 1371 затверджено Перелік центральних органів виконавчої влади, відповідальних за виконання зобов'язань, що випливають з членства України в міжнародних організаціях. Зокрема, за співробітництвом з Європейським інвестиційним банком, Міжнародним банком реконструкції та розвитку, Міжнародним валютним фондом та Європейським банком реконструкції та розвитку відповідають Міністерство еконо-

мічного розвитку і торгівлі України та Міністерство фінансів України. При цьому, Міністерство економічного розвитку і торгівлі України є координатором співробітництва України з МФО. Практична реалізація проектів, що фінансуються МФО, проводиться міністерствами та відомствами України, що відповідають за розвиток тих чи інших галузей (секторів) економіки країни. Міністерство закордонних справ (МЗС) України, у межах компетенції, бере участь у підготовці, опрацюванні та погодженні міжнародних договорів щодо реалізації системних та інвестиційних проектів МФО в Україні, зокрема в рамках «Порядку ініціювання, підготовки та реалізації проектів економічного і соціального розвитку України, що підтримуються міжнародними фінансовими організаціями» (постанова Кабінету Міністрів України від 26.11.2008 № 1027) МЗС України надає сприяння розвитку співробітництва України з Міжнародним валютним фондом (МВФ), Європейським банком реконструкції та розвитку (ЄБРР) та Світовим банком (СБ), Європейським інвестиційним банком (ЄІБ), Північним інвестиційним банком (ПІБ), Кредитною установою для відбудови (KfW) та іншими МФО. В Україні успішно діють постійні представництва МВФ, Світового банку та ЄБРР. Представники МЗС беруть участь у перегляді проектних портфелів ЄБРР та СБ в Україні, сприяють проведенню переговорів щодо укладення міжнародних договорів між Україною та МФО, надають допомогу делегаціям України у підготовці

та участі у зборах ЄБРР, МВФ та СБ тощо.

На сьогодні активну роботу щодо надання фінансової допомоги і кредитування ведуть кілька фінансових установ, серед яких такі структури Світового банку, як Європейський банк реконструкції та розвитку (EBRD) і Міжнародна фінансова корпорація (IFC). Крім цього, активно ведуть свою роботу з надання кредитів діючим підприємствам України Північна екологічна фінансова корпорація (NEFCO), яка здійснює діяльність у сфері реалізації проектів у сфері енергозбереження та захисту навколишнього середовища, а також Німецька кредитна установа по відновленню, яка реалізує програму сприяння кредитуванню малого та середнього бізнесу для розширення обсягів виробництва, поліпшення якості та асортименту продукції, підвищення продуктивності праці та створення нових робочих місць.

Україна є повноправним членом Міжнародного валютного фонду з 3 вересня 1992 року. Відповідно до статті XII Статей Угоди МВФ Україна входить до регіональної групи держав-членів на чолі з Королівством Нідерланди. Україна першою з країн пострадянського простору в 2003 році приєдналася до спеціального стандарту розповсюдження статистичних даних МВФ.

У серпні 1992 р. Україна стала членом ЄБРР відповідно до Указу Президента України «Про членство України в Європейському банку реконструкції та розвитку» від 14.07.92 № 379. Частка України в статутному капіталі ЄБРР

складає 0,8 % (16000 акцій або 160 млн євро). У травні 2010 р. Україною було підтримано рішення Банку щодо збільшення статутного капіталу, що забезпечило участь України у його збільшенні та збереженні української частки [7, 20].

Міжнародні фінансові організації, будучи суб'єктами фінансових відносин України, відіграють важливу роль у підтримці економічних реформ в Україні, надаючи можливість залучення пільгових фінансових ресурсів. Вони використовуються, зокрема для реалізації ключових проектів розвитку вітчизняної економіки, технічної допомоги, прямих інвестицій в економіку України. Загальна спрямованість допомоги міжнародних фінансових організацій нашій країні відповідає статутним цілям цих організацій і передбачає підтримку проведенню економічних реформ, лібералізації та структурної перебудови економіки, розбудові громадянського суспільства в Україні. Крім того, реалізація інвестиційних проектів розвитку економіки України, що підтримуються міжнародними фінансовими організаціями, безпосередньо впливає на надходження у країну прямих іноземних інвестицій, оскільки для фінансування цих проектів зазвичай залучаються кошти іноземних інвесторів, країн. Необхідно також наголосити на тому, що кредити та позики міжнародних фінансових організацій надаються позичальникам на пільгових умовах, тобто є середньо та довгостроковими, передбачають пільговий період та невисокі процент-

ні ставки. Можливість залучення пільгових фінансових ресурсів є вкрай важливою для України з огляду на гостру потребу в капітальних вкладеннях, яку відчувають виключно усі галузі вітчизняної економіки, тоді як вітчизняний ринок капіталів залишається неспроможним задовольнити ці потреби.

Також, міжнародні фінансові організації впливають на доходи загального фонду Державного бюджету України, відповідно до ст. 29 БК України. Наприклад, це кошти, отримані від секретаріату ООН, НАТО, ЄС, ОБСЄ чи іншої міжнародної організації за участь України в міжнародних операціях з підтримання миру і безпеки; кошти, отриманні закордонними дипломатичними установами України як плата за розміщення належних їм бюджетних коштів на поточних рахунках іноземних банків [8].

Також, відповідно до ст. 4 ЗУ «Про державний бюджет України на 2018 рік» з метою відображення фактичного надходження у 2018 році кредитів (позик), залучених державою від іноземних держав, банків і міжнародних фінансових організацій для реалізації інвестиційних проектів, та витрат за відповідними бюджетними програмами дозволяється за рішенням Кабінету Міністрів України здійснювати перерозподіл видатків бюджету і надання кредитів з бюджету між такими бюджетними програмами головних розпорядників коштів державного бюджету з уточненням обсягів відповідних кредитів (позик) на 2018 рік у меж-

ах загального обсягу залучення цих кредитів (позик).

Відповідно до ст. 6 даного закону державні гарантії в обсязі до 24.000.000 тис. гривень можуть надаватися:

1) за рішенням Кабінету Міністрів України:

а) для забезпечення часткового виконання боргових зоб'язань суб'єктів господарювання – резидентів України за кредитами (позиками), що залучаються для фінансування інвестиційних проектів, в тому числі у сфері космічної діяльності;

б) для забезпечення виконання боргових зоб'язань суб'єктів господарювання – резидентів України за кредитами (позиками), що залучаються для:

- фінансування програм, пов'язаних із підвищенням обороноздатності і безпеки держави, в частині забезпечення Міністерства оборони України, Міністерства внутрішніх справ України, Національної гвардії України, Національної поліції України захищеними засобами зв'язку та спеціальною броньованою технікою;
- створення виробничих потужностей для виготовлення продукції оборонного призначення, в тому числі для виробництва боеприпасів;
- фінансування будівництва житла для військовослужбовців за проектами Державної іпотечної установи;

2) на підставі міжнародних догово-

рів України за такими можливими напрямками: фінансування інвестиційних, інноваційних, інфраструктурних та інших проектів розвитку, які мають стратегічне значення та реалізація яких сприятиме розвитку економіки України, проектів, спрямованих на підвищення енергоефективності та зміцнення конкурентних переваг українських підприємств [9].

Тому, підсумовуючи усе вище викладене, можна зробити висновок, що рівень розвитку сучасних міжнародних фінансових відносин привів до інтеграції країн з перехідною економікою, де важливе місце посідають міжнародні фінансові організації, які забезпечують співробітництво з різними суб'єктами міжнародних фінансових відносин.

Щодо України, то можна побачити співробітництво з міжнародними фінансовими організаціями, функціонування яких сприяє поліпшенню економічного становища в державі та відкриває можливості залучення міжнародних фінансових ресурсів, що спрямовані на реалізацію пріоритетних проектів задля розвитку нашої держави.

Хоча, можна виділити такі основні проблеми співробітництва України з міжнародними фінансовими організаціями:

1. випадки нецільового використання кредитів;
2. неефективне використання залучених коштів;
3. ігнорування можливості залучення коштів на фінансовому ринку;

4. згорання проектів після припинення фінансування;
5. недостатній рівень «інноваційності» проектів [7, 23].

Ці та інші проблеми можуть бути вирішені шляхом підвищення контролю за цільовим використанням ресурсів, ліквідацією корупції, підвищення інвестиційної привабливості та кредитоспроможності вітчизняних підприємств, диференціювання джерел фінансових коштів за рахунок розширення ринкової складової.

Література:

1. Антофій Н. М. Особливості розвитку взаємовідносин України з міжнародними фінансовими організаціями / Н. М. Антофій // Вісник Чернівецького торговельно-економічного інституту. Економічні науки. – 2013. – Вип. 1. – С. 73-78.
2. Черемісова Т. А. Міжнародні фінансові відносини та валютний ринок в умовах глобалізації / Т. А. Черемісова // Вісник соціально-економічних досліджень. – 2013. – Вип. 2 (49), ч. 1. – С. 15 – 20.
3. Дунас О. І. Перспективи розвитку міжнародних фінансових організацій / О. І. Дунас // Розвиток міжнародного права. – 2015. – С. 3 – 10.
4. Кабачинський М. І. Матеріально-технічна та фінансова допомога зарубіжних країн і міжнародних організацій прикордонним військам України у 1991–2003 рр / М. І. Кабачинський // Військово-науковий вісник. – 2008. – Вип. 10. – С. 47-59.
5. Швайка М. А. Шляхи подолання світової фінансової кризи, запровадження світової резервної валюти і організації міжнародного банку для управління нею / М. А. Швайка, А. Б. Пельо // Економіка промисловості. – 2011. – № 1. – С. 8-13.
6. Заярна Н. М. Міжнародні фінансові організації та їх значення у процесі трансформації економіки України / Н.М. Заярна, О.М. Барткевич // Науковий вісник. – 2007. – Вип. 17.4. – С. 184 – 189.
7. Пенська І. О. Вплив міжнародних фінансових організацій на економічний розвиток України / І. О. Пенська // Розвиток міжнародного права. – 2014. – С. 18 – 23.
8. Бюджетний кодекс України [Електронний ресурс] // Бюджетний кодекс України Верховна Рада України. – 807. – Режим доступу до ресурсу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>.
9. «Про Державний бюджет України на 2018 рік»: Закон України від 07.12.2017 № 2246-19 [Електронний ресурс] // Верховна Рада України. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2246-19>

ПРИМЕНЕНИЕ ОСТЕОПЛАСТИЧЕСКИХ МАТЕРИАЛОВ И КОСТЬ ОБРАЗУЮЩИХ ФАКТОРОВ ДЛЯ РЕГЕНЕРАЦИИ КОСТНОЙ ТКАНИ

Патхиддинов А.О

Кафедры хирургической стоматологии и дентальной имплантологии, ТГСИ

Актуальность темы: Проблема лечения пациентов с костными дефектами или атрофией костей высоко актуальна в практике травматологии и ортопедии, хирургической стоматологии и челюстно-лицевой хирургии. Для устранения костных дефектов малого размера существует множество вариантов остеопластических материалов, доступны методы их оптимизации за счет смешивания с аутокостными фрагментами; плазмой, обогащенной тромбоцитами; плазмой, обогащенной факторами роста, и т.д.

Однако особую актуальность и социальную значимость имеет нерешенная проблема эффективного лечения пациентов с протяженными и (или) объемными костными дефектами (более 1 см3), которые обусловлены врожденными деформациями и аномалиями развития, травмами, воспалительными заболеваниями, онкологической патологией и первыми этапами их хирургического лечения. В этих клинических ситуациях, когда в значительной степени нарушена или полностью утрачена функция кости как органа, в условиях выраженной остеогенной недостаточности восстановление целостности кости с использованием коммерчески доступных остеопластических материалов невозможно. В этих

случаях может быть эффективной лишь костная аутотрансплантация (свободная или на сосудистой ножке) – «золотой стандарт» костной пластики.

Костная пластика аутотрансплантатами сопряжена с нанесением дополнительной травмы, расширением или созданием нового операционного поля, значительным повышением времени выполнения операции и вероятности осложнений. Кроме того, выполнение костной аутотрансплантации с микрососудистой техникой реализуемо только высококвалифицированными кадрами в условиях хорошо оснащенных специализированных медицинских учреждений, обладающих необходимым оборудованием не только для выполнения таких операций, но и для контроля состоятельности сосудистых анастомозов, своевременного выполнения реваскуляризирующих вмешательств. При этом, несмотря на все сложности, затраченные силы и средства, всегда сохраняется вероятность тромбоза сосудистого анастомоза с потерей аутотрансплантата.

Даже в условиях абсолютных показаний для аутокостной пластики, приживления трансплантата и его полной интеграции в области реципиентного ложа, результаты лечения, в том числе

долгосрочные, не всегда успешны. Это обусловлено, во-первых, высокой степенью последующей биорезорбции трансплантированного материала (до 40%). Во, вторых, во многих случаях, когда костный дефект или область атрофии костной ткани имеют сложные формы, при использовании в качестве аутотрансплантатов любого из доступных источников – малоберцовая кость, ребро, лопатка, кости черепа – не удается смоделировать трансплантат точно под форму замещаемого дефекта, т.е. таким образом, чтобы диастаз между поверхностью введенного материала и стенками костного дефекта на всем протяжении не превышал 1 мм. Это обуславливает недостаточную консолидацию трансплантированных материалов в зоне реципиентного ложа, а также возникновение послеоперационных деформаций костей или избыточную биорезорбцию ауто-трансплантата.

Таким образом, несмотря на то что костные аутотрансплантаты являются «золотым стандартом» костно-замещающих материалов, их применение ограничено, не всегда эффективно, сопряжено с высокой частотой осложнений. Одним из ключевых недостатков их использования и одной из причин недостаточной эффективности является невозможность их точного моделирования по форме и размерам замещаемого костного дефекта. При этом плотный контакт любого остеопластического материала по всей поверхности костного дефекта или области атрофии кости и полная иммо-

билизация являются первостепенными канонами костной пластики [1]. В условиях, когда аутокостная трансплантация невыполнима или оказалась неэффективной врачи вынуждены использовать дистракционный остеогенез, протезирование или вообще отказываться от такого вида лечения, что значительно ухудшает качество жизни пациентов.

В этой связи высоко актуальны разработки новых, более эффективных остеопластических материалов, которые способны заменить или как минимум стать сопоставимой по эффективности альтернативой применению аутокостных трансплантатов, в том числе на сосудистой ножке. Согласно результатам наших исследований, данная проблема может быть решена путем создания ген-активированных пористых биосовместимых и биодеградируемых материалов, отличающихся точным соответствием по форме и размерам костным дефектам, для выполнения которых они были изготовлены с применением технологий трехмерной печати.

Известны многочисленные варианты ординарных остеопластических материалов, такие как ксено- и аллогенные костные матриксы различных вариантов обработки, кальцийфосфатная керамика, биоситаллы, полимеры органических кислот, а также синтетические аналоги или натуральные компоненты органического и минерального веществ костного матрикса. Однако все они обладают лишь остеокондуктивным действием, так как не содер-

жат биологически активных компонентов. В этой связи, применяются только для замещения костных дефектов малого размера (объема), поскольку способны лишь оптимизировать репаративный остеогенез, но не обеспечивают его индукции. Изделия указанной группы в виде персонализированных блоков для замещения протяженных и (или) объемных костных дефектов в клинической практике практически не применяются.

Другую категорию представляют собой активированные остеопластические материалы, которые могут быть разделены на содержащие факторы роста (белки), живые клетки или генные конструкции (нуклеиновые кислоты).

Остеопластические материалы с факторами роста обладают умеренным остеоиндуцирующим действием, за счет которого способны активировать репаративный остеогенез. Однако факторы роста являются короткоживущими и короткодистантными, быстро распадаются в условиях воспаления в операционной ране, в связи с чем общая эффективность изделий оказалась недостаточна для замещения костных дефектов большого объема. В этой связи, исследования, в которых использовались технологии трехмерной печати для создания остеопластических материалов заданного размера и формы с факторами роста, немногочисленны, и во всех из них изделия создавались малого размера (около 1 см). И даже в этом случае результаты были далеки от оптимальных [8].

Учитывая опыт других исследователей и известный уровень техники, ло-

гично было предположить, что материалы, как ординарные, так и активированные, содержащие либо факторы роста, либо клетки, либо генные конструкции, не могут быть эффективны для пластики протяженных (объемных) костных дефектов в виду вышеуказанных особенностей механизма действия изделий и недостаточной эффективности при замещении дефектов малого или среднего размера.

Однако наша исследовательская группа, вопреки распространенному мнению и трендам в разработках (связанным с усложнением остеопластических материалов и многокомпонентностью), пошла по иному пути – по пути совмещения хирургических и биомедицинских разработок с целью получения оптимального результата.

Суть разработанного нами изделия и технологии его создания состоит в изготовлении персонализированного матрикса из биосовместимых и биорезорбируемых материалов и совмещению его с биологически активным компонентом – генными конструкциями. Ключевым аспектом изобретения, отличающим его от ближайшего аналога [9] является применение технологий трехмерной печати с созданием персонализированного изделия, точное соответствующего по форме и размерам реципиентному ложу – области костного дефекта или атрофии костной ткани. Иными словами, изделие изготовлено таким образом, чтобы после имплантации в область реципиентного ложа диастаз между введенным материалом и костными стенками

не превышал 1 мм на всем протяжении. Достижение персонализированных параметров обеспечивается применением технологий трехмерной печати. Дополнительным компонентом изделия может является фиксирующая конструкция (реконструктивные пластины, винты, мини-пластины, мини-винты, спицы, стержни и пр.), которая включается в состав материала еще на этапе его изготовления. Наличие данного компонента является обязательным в случаях, когда в качестве носителя для генных конструкций выбран биорезорбируемый материал с недостаточными прочностными характеристиками, делающими невозможной надежную фиксацию его в реципиентном ложе стандартными методами (металлоконструкциями и пр.).

Задачи исследования:

1. Определение точной формы и размеров костного дефекта или области атрофии кости. С этой целью могут использоваться методы лучевой диагностики, такие как компьютерная томография, рентгенография и др.

2. Изготовление персонализированного носителя – заданных формы и размеров – из биорезорбируемых материалов с использованием любых методов трехмерной печати, включая стереолитографию, фотополимеризацию и др.

3. Совмещение носителя с генными конструкциями на этапе изготовления персонализированного носителя, либо после его изготовления.

Методы исследования:

1. Клиническое обследование пациентов.

2. Рентгенологические исследования.

3. Микробиологические методы исследования.

4. Статистические методы обработки результатов исследования.

Научная новизна: Таким образом, разработанный нами способ создания персонализированного ген-активированного материала и его технологические варианты позволяют изготовить медицинские изделия, эффективные для замещения костных дефектов, в том числе протяженных (объемных).

Литература

1. Кулаков Л.А., Робустова Т.Г., Неробеев Л.И., редакторы. Хирургическая стоматология и челюстно-лицевая хирургия. Национальное руководство. Москва: «ГЭОТАР-Медиа», 2010; 928 с.
2. Pipitone PS, Rehman S. Management of traumatic bone loss in the lower extremity. *Orthop Clin North Am.* 2014 Oct; 45(4):469-82.
3. Tevlin R, McArdle A, Atashroo D, Walmsley GG, Senarath-Yapa K, Zielins ER, Paik KJ, Longaker MT, Wan DC. Biomaterials for craniofacial bone engineering. *J Dent Res.* 2014 Dec; 93(12):187-95.
4. Al-Nawas B, Schiegnitz E. Augmentation procedures using bone substitute materials or autogenous bone – a systematic review and meta-analysis. *Eur J Oral Implantol.* 2014 Summer; 7 Suppl 2:S219-34.
5. Nkenke E, Neukam FW. Autogenous bone harvesting and grafting in advanced jaw resorption: morbidity, resorption and implant survival. *Eur J Oral Implantol.* 2014 Summer; 7 Suppl 2:S203-17.
6. Han Z, Li J, Li H, Su M, Qin L. Single versus dual venous anastomoses of the free fibula osteocutaneous flap in mandibular reconstruction: A retrospective study.

- Microsurgery. 2013 Sep 3. doi: 10.1002/micr. 22176. [Epub ahead of print].
7. Деев Р.В., Дробышев А.Ю., Бозо И.Я. и др. Создание и оценка биологического действия ген-активированного остеопластического материала, несущего ген VEGF человека. Клеточная трансплантология и тканевая инженерия 2013; VIII (3): 78-85.
 8. Strobel LA, Rath SN, Maier AK et al. Induction of bone formation in biphasic calcium phosphate scaffolds by bone morphogenetic protein-2 and primary osteoblasts. J Tissue Eng Regen Med. 2014 Mar; 8(3): 176-85.
 9. Гоулдстейн С.А. Способы переноса генов in vivo для заживления ран. Патент №2170104 от 10.07.2001.
 10. Wegman F, Bijenhof A, Schuijff L. et al. Osteogenic differentiation as a result of BMP-2 plasmid DNA based gene therapy in vitro and in vivo. Eur. Cell Mater. 2011;21:230-42.

СРАВНИТЕЛЬНЫЙ АНАЛИЗ АНАМНЕЗА БОЛЬНЫХ РАКОМ ЯИЧНИКОВ

Мухтаржанова Х.Н., Якуббекова С.С., Мамарасулова Д.З.,
Комилова Д., Саидниёзова Н.

Андижанский государственный медицинский институт,
Кафедра онкологии и радиологии Ташкентская Медицинская Академия,
Кафедра акушерство и гинекологии

Актуальность темы: Рак яичников объективно считается высокоактуальной проблемой современной онкогинеологии. Это обусловлено отсутствием эффективных методов ранней диагностики (большая часть случаев заболевания диагностируется на III–IV стадиях опухолевого процесса), неблагоприятной статистикой (эпителиальный рак составляет до 90 % новообразований яичника), высокими показателями смертности. Отсутствуют скрининговые методы выявления рака яичников, продемонстрировавшие свою эффективность в крупных клинических исследованиях. Высоки и показатели рецидива у пациенток с раком яичников. Все перечисленное выше диктует необходимость тщательного анализа сложившегося опыта диагностики, лечения и дальнейшего ведения пациенток с раком яичника, принятия новых решений, актуальных для повседневной клинической практики.

Цель исследования. Установить причину возникновения рака яичников на основании сбора анамнестических данных.

Материалы и методы исследования. Проведен ретроспективный анализ амбулаторной карты, истории бо-

лезни 190 больных раком яичников, возраст которых составляет 11-78 лет, состоящие на «Д» учете по поводу РЯ на протяжении 5 лет 2013-2017 гг. Составили анкета-опросник для изучения жизни этих больных. Анкета-опросник содержит в себе 17 вопросов определяющая анамнез больных. И желающим больным разрешили отвечать анонимно.

Результаты: Первый пункт нашего вопросника, была посвящена паспортных данных больных. По нашим данным 2,6% больных были в возрасте 11-17 лет, а 17,4% 18-37 лет. Самый высокий показатель отмечалось в возрастной категории 38-58 лет (40,5%). И 29% больных оказались в возрасте 68-78 лет, 10,5% больных были в возрасте 59-67 лет. Когда мы изучали национальность больных отметили что, 175 (92%) больных имели азиатской национальности и 15 (8%) европейской национальности. По поводу место жительства оказалось что, 60 больных (31,6%) являлись жителями города, а 130 (68,4%) районов. Социальный статус больных отметилась что 55,8% больных обеспеченные, и 44,2% мало обеспеченные. Когда нами было изучено профессия больных, наблюдали что 102 (53,7%) больных были домохозяй-

ками и 88 (46,3%) рабочие. Семейный статус больных определилась так: 19 (10%) больных замужем, 29,5% (56 больных) не вышли замуж никогда. А 67% больных были разведены, и у 25,25% супруг умер по той или иной причине. Вторым пунктом анкеты было посвящено на изучение анамнеза жизни больных. Хронические болезни перенесли 75 больных (39,5%), а инфекционные и генетические болезни перенесли 74 (39%) и 13 (6,8%) больных соответственно. У 51,6% (98) больных были проведены операции по различным причинам. В том числе у 52 (27,4%) больных были оперированы по поводу патологии женских половых органов. И 28 (14,7%) больных не болели никакими заболеваниями или не помнят что болели. Семейный онкологический анамнез у 58 (30,5%) больных близкие родственники (родители, братья или сестры) болели онкологической патологией, а у 38 (20%) не наблюдалось семейный онкоанамнез, и у 94 (49,5%) больных болели раком дальние родственники. В третьем пункте анкеты, нами было изучено и гинекологический и акушерский анамнез больных. Менархе наблюдалось в 10-14 лет у 79 (41,6%) больных, 15-18 лет у 76 (40%) и после 18 лет у 35 (18,4%) больных. Раннее начало половой жизни (16-20 лет) наблюдалось у 52 (27,4%) больных, и 31 (16,3%) женщин отметили, что начали половой жизни в 26-30 лет, и 47 (24,7%) после 30 лет, а 12 (6,3%) отметили отсутствие половой жизни. У 58 (30,5%) больных не наблюдалось ни одной беременности, 36

(18,9%) забеременели 2-3и у 34 (17,9%) 4-5 раза. А 62 (32,6%) женщин больше 5 раз. Аборт в анамнезе не было у 87 (46%) больных, а 103(54%) в течение жизни прервали беременность медицинским путём по различным показаниям. Выкидыш наблюдалось у 106 (56%) больных, а у 94 (44%) в анамнезе отсутствует самопроизвольное прерывание беременности. 127 (67%) больных болели гинекологическими заболеваниями и 62 (27,4%) больных проведены операции в половых органах. У 68 (35,8%) женщин отсутствует в анамнезе роды. Ранняя менопауза наблюдалось у 72 (38%) больных, а у 49 (26%) нормальная и у 69 (36%) поздняя.

Выводы. Проведенный в нашем онкологическом диспансере Андижанской Области (АООД) сравнительный анализ анамнеза больных показал, что у пациенток с семейным раком яичников отмечается тенденция к более раннему наступлению менархе. Так, у пациенток с семейным раком менархе до 12 лет отмечалось у 21%, а у больных раком яичников – у 11,7%; менархе после 14 лет было у 17,2% первой группы и у 41,6% второй группы. Этот факт свидетельствует, что если гипотеза о роли гиперэстрогении в генезе рака яичников является правомерной, то этот фактор у носителей гена предрасположенности к возникновению опухоли проявляется рано в виде более раннего полового созревания.

Средний возраст больных семейным раком яичников составляет 48,5 лет, а при спорадическом раке он равняется 58,3 года. Семейный рак характеризует-

ся более ограниченной распространенностью опухолевого процесса в отличие от спорадических форм. Так, метастазы опухоли в большой сальник обнаружены у 41,4% больных семейным раком и у 68,3% больных спорадическим раком, метастазы в печень – у 10,3 и 16,6%, асцит – у 43,1 и 56,6% больных соответственно.

Выживаемость больных семейным раком яичников значительно выше по сравнению с таковой больных спорадическими формами. Об этом убедительно свидетельствуют данные двух-, трех- и пятилетней выживаемости: 70,4 и 30,5%, 54,0 и 22,7%, 43,6 и 15,9% соответственно. Выживаемость больных семейным и спорадическим раком яичников III и IV стадии заболевания весьма различны. Двух-, трех- и пятилетняя выживаемость составляет соответственно 68,2 и 22,2%, 49,2 и 12,3%, 36,4 и 4,9%. Следует отметить, что выживаемость больных семейным раком яичников III и IV стадии соответствует тако-

вой у больных спорадическим раком яичников I и II стадий. Достоверно выше оказался также показатель без рецидивной двух-, трех- и пятилетней выживаемости больных первой группы по сравнению с таковой во второй группе: 44,6 и 13,3%, 33,9 и 9,5%, 31,9 и 7,6% соответственно. В настоящее время появилась возможность проведения молекулярно-биологических исследований, вносящих существенный вклад в решение перспективных задач молекулярной онкологии.

В результате проведенного анализа установлено, что у всех больных РЯ наблюдалось осложненный акушерский и гинекологический анамнез, который возник после РЯ выявлено обремененный онкоанамнез, нарушения репродуктивной функции и сопутствующая патология. Более детальное изучение факторов риска возникновения РЯ даст возможность разработать схему профилактики возникновения РЯ.

